

ПОЗАДИНА ДЕЦЕНИЈСКЕ МОНДИЈАЛИСТИЧКЕ ПАРТОКРАТИЈЕ

Већ одавно је у Србији упадљиво омаловажавање националистичког и хришћанског односа према друштву од стране главнине овдашњег јавног мњења. Стари милошевићевски систем, иако је (с обзиром на наслеђене комунистичке догме), формално имао не увек благонаклон однос према наведеним појмовима, суштински је био знатно толерантнији према њима у односу на потоње анти-српске марионетске режиме под контролом Брисела и Вашингтона, све од Зорана Ћинђића па до Александра Вучића.

Овај други, као конвертит, обесмислио је много тога на политичкој сцени Србије, а његови партијско-медијски послушници, као да покушавају да најаве "крај историје" за Србију и вечиту владавину нове "напредне" узданице западних евро-атлантистичких хохшатплера. У складу са тим, режим Александра Вучића наставља са (не)делима свих својих претходника

На први поглед, рекло би се да је у данашњој Србији у којој су многим пуна уста демократије, прилично бесмислено говорити о било каквој идејној дискриминацији, јер шта се друго може рећи за једно друштво у коме се на тржишту идеја могу пронаћи најразличитије опције, и у коме се све може изложити критици.

Но да ли је баш тако? Не могу нас заварати овдашњи отворени антисрпски екстремисти (веома носталгични за титоизмом) који тврде да живимо у клерикализованом и националистичком друштву. Таквим екстремистима смета, и ово данашње либерал-демократско свођење светосавске културе на музејски експонат, који само бива мало чешће јавно излаган током Божића, Васкрса или у изборној кампањи од стране оних политичара којима значи чињеница да је СПЦ најпопуларнија институција у друштву, те је њима неопходан компромис са народном реалношћу која још није у довољној мери прерађена по мондијалистичком калупу.

Ипак суштински гледано, незнатна је разлика између антисрба – отворених екстремиста и антисрба – тактичара, оличених како у старим властима под хегемонијом Демократске странке, тако и у новим напредњачким. Када је реч о оним првим, екстремистима, треба рећи да они имају сасвим отворен презир према хришћанском и национали-

стичком погледу на друштво. Међутим, слично становише имају и „тактичари“ (попут бившег председника Србије Б. Тадића или новог властодржца А. Вучића) који балансирају између захтева својих западних налогодаваца на једној и на другој страни – чињенице да српски народ још увек није толико срозан колико би то желели поменути западни налогодавци. Треба рећи и то да су тактичари у неку руку и опаснији јер су перфидни, док су екстремисти често због нескривене и примитивне србомржње можда и делимично контрапродуктивни по антисрпску пропаганду. На крају крајева, медији под контролом антисрба-тактичара потпуно отварају простор антисрпским екстремистима (који немају готово никакву подршку у народу), а сужавају га националистима. Ипак ту није крај дискриминације. Мондијалисти (обе поменуте верзије) у недостатку озбиљних аргумената против национализма, често покушавају националисте представити као некакве „духовне Аборицине“ (који су из праисторије залутали у данашње време), те на тај начин у старту дисквалификовати идеолошке противнике.

Циљ овог огледа јесте и анализа неколико ставова и аргумената које овдашња антисрпска пропаганда често користи у сврху поменуте дискриминације. Кажемо антисрпска, а не антинационалистичка, јер „српским“ мондијалистима баш и не сметају антисрпски сепаратизми и шовинизми у Рашкој, Војводини, југу Србије, а поготово на Косову и Метохији. Битно је да се спектакуларне антитерористичке мере примењују при хапшењу српских родољуба. Јер наравно, српско родољубље, у визури мондијалиста, поистоврђује се са екстремизмом и злочином.

А насупрот таквом лицемерном и наопаком гледишту, српски родољуби боре се се против тековина истински злочиначке идеологије чије су тековине живе и данас. Реч је наравно о идеологији комунизма. И питамо се и даље, због чега се не кажњава величање Броза и његових комунистичких злочинаца? Због чега се и даље не откопавају масовне гробнице срског народа страдалог од комунистичког терора? Очигледно зато што су данашњи мондијалисти духовна (а не ретко и биолошка) деца старих комуниста..

Али вратимо се средиште теме. При анализи

Позадина деценијске...

мондијалистичке аргументације против национализма, овде се нећемо бавити отрцаним етикетама, фразама или оним крајње сировим аргументима антисрпских грађанских екстремиста који су најобичније изругивање и провокација. Фокусираћемо се на пар повезаних аргумената чија је конотација, више историјско-идеолошке него дневно политичке природе.

Екстремнији међу мондијалистима често воле да истакну како се „Европа уједињује, те је потпуно небитно где су садашње државне границе и шта којој државној територији припада”, јер кажу они „сви ћемо се једног дана наћи у уједињеној Европи”. Поставља се онда питање, због чега глобални заговорници такве „уједињене Европе” толеришу или чак подстичу све сепаратистичке антисрпске покрете, када „територија није битна”. Није ваљда због „угрожености људских права мањина”? Зар оних мањина које у Србији и после ратова деведесетих, чине преко 25% укупног становништва, и то рачунајући у укупан број становника и оне Србе протеране са својих вековних огњишта, која су наши „толерантни” – (по европејским критеријумима) суседи, етнички очистили. Чак и када би за тренутак заборавили да су бриселске бирократе којима по наговору мондијалиста требамо жртвовати своју већ поприлично нагрижену државност, исти они који су заједно са својим прекоокеанским савезницима обасипали Србе осиромашеним уранијумом, и које у дуету са финансијским центрима моћи уништавају остатке националних привреда по источној Европи, морали бисмо имати на уму да је национална држава као правно-политички израз нације, једино политичко средство којим народна заједница може одржати и радити на сопственом самоуређивању и заштити.

Мондијалисти ће често отићи још даље па ће тврдити како је једино битно то да грађани Србије имају „висок стандард”, баш какав имају грађани западних држава. Одговор на ово и није потребан за оне који знају и срцем примају Господње речи да „човек не живи само о хлебу”, а већ смо емпиријским путем закључили због чега нам западни центри моћи не могу желети било шта добро. Ипак треба истаћи и то да привредна развијеност западних држава није резултат политичког и економског система који у њима доминира (поготово не тамошњег система вредности) већ происходи из сасвим другачијих историјских околности, попут оне да су западне државе некада биле колонијалне силе. А колико је релативна данашња привредна развијеност западних држава, показују све чешћи социјални немири. Ако се томе додају и све чешћа дивљања имиграната која руше слику о западу као „оазиса мира” јасно је да стаклени евроанеморалатлантски нововавилонски небодери имају и стаклене темеље.

У покушају дискриминације, рећи ће умеренји међу мондијалистима, како „национализам и не мора бити сам по себи лош, али ето он је застарела категорија, која је била актуелна у XIX веку, а данас је превазиђена”. „Свет данас функционише по законима тржишта” – казаше мондијалисти. О универзалном и сввременском значају патриотизма и национализма као темеља одбране нације и државе (јер

да би смо бранили своју Отаџбину, морамо је претходно волети), излишно је говорити, баш као и о квазинаучној бесмислици да је национализам настао тек у XIX веку.

Удубимо се сада мало и у фамозне „тржишне законе” који „господаре човечанством”. Најпре треба рећи, да никада апстрактна идеја не може бити та која господари, јер власт увек мора имати свој персонални елемент. Да би једна идеја или принцип функционисала и доминирала, мора имати своје носиоце и мора бити функционално устројена на друштвеном нивоу. Конкретно, слободно тржиште јесте економска категорија. Економија зависи од политичких околности у датом друштву а политичке околности зависе од владајућег духа, то јест владајућег начина понашања и размишљања. Да би слободно тржиште на глобалном нивоу уопште постојало, неопходна је одговарајућа правно – политичка форма оличена у елиминацији државних граница и националних привреда, какао би мултинационалне корпорације могле ефикасније да обрћу свој новац без царина и осталих препрека, које претходно мора уништити политичка глобализација. А да би се успешно одвијала политичка глобализација, мора се сузбити национализам као темељ одбране народне државе коју глобализације прождире.

Ту лежи и одговор оним србофобним мондијалистима који у духу дијалектичког материјализма својих духовних а често и биолошких предака, кажу: „шта ће нам национализам када се он не маже на хлеб”. А да би смо данас било шта мазали, морамо се одбранити од глобалног експлоататора за шта је неопходан национализам као духовни предуслов успешне одбране општеномских добара. Не површни и противречни ваћ истински органи и јеванђелски национализам који мора имати своје доследне изразе у политичком, економском и културном животу српског народа.

Но вратимо се фамозним тржишним законима који наводно владају светом. Да би профит евроатлантских олигарха био већи, мора постојати потрошачки менталитет код народних маса. Човек да би био „топовско месо” слободног тржишта, треба бити обездуховљени, атомизовани и денационализовани потрошач и грађанин испраног мозга, а то је једно духовно стање. Значи владајући дух је прапочело економских појава у друштву, те су хришћански који теже промени владајућег духа у

(Крај на стр. 4/2)

ИЗ САДРЖАЈА

Реакција на Вучићево писмо.	3
Вучићева квадратура круга.	5
Могућност унапређења руско-српских односа.	11
Теорије и чињенице завере.	13
Последњи САД задатак Мила Ђукановића.	19
Путин и малодушје.	23
НАТО гомила ратни арсенал у Пољској.	25
Вашингтон против (Ново) Русије.	27
Од признавања Порошенка Русија је у дефанзиви . . .	29

Реакција на Вучићево писмо: „Морамо да прекинемо зачарани круг и победимо себе”

Зачарани круг и окретање у истом (circulus vitiosus) представља логичку грешку у доказивању. У пренесеном значењу, зачарани круг представља безизлазан положај.

Сам по себи, „безизлазан положај”, значи непостојање излаза. Ради се о својеврсном апсурду. Како другачије назвати тражење излаза у „зачараном кругу” него апсурдним чином који је искључиво чин мишљења. Трагично је да производ нечијег мишљења лишава грађане Србије сваког аргумента за живот у Србији.

Стога, нисам сигурна да господин Вучић разуме смисао и значење својих речи, тврдњи и делања. А поготово нисам сигурна да разуме да је у питању чиста логичка операција.

„Свака од ових мера има само један циљ – да људи у Србији раде. Рад је једини начин да нам, заиста, буде боље. Рад мора да буде наша главна идеологија, основа наше вере, наш залог за сваку и свачију будућност”, навео је Вучић у свом писму.

Уколико Слободан Милошевић није на време схватио значење и смисао пада Берлинског зида, онда подједнако толико **Александар Вучић не разуме да је концепт неолибералног капитализма доживео крах**, те да најјаче економије трагају за новим економским моделима.

Док државе попут Немачке, Русије, земаља БРИКС–а.. **јачају своју унутрашњу економију и субвенционишу исту, те примењујући принципе социјалне бриге и солидарности–развијају, обезбеђују и пружају социјалну заштиту својим угроженим грађанима, наше владајуће гарнитуре, од 2008. до данашњег дана, слепо, безалтернативно и поданички стреме и јуре ка само једном циљу, ка чланству Србије у ЕУ, уништавајући сопствену економију и распродајући оно мало предузећа у државном власништву Републике Србије, те на тај начин, претварајући Србију у колонију, без икакве политичке и привредне моћи и утицаја, истовремено доводећи грађане на саму ивицу голе егзистениције.**

Уколико се једна држава стално задужује (од 2008. до данашњег дана преко 100%) а није у стању ни камате да исфинансира, јер не постоји толики приход, него држава мора даље и све више да се задужује како би доспеле старе дугове и камате отплатила, **онда се не ради ни о чему друго него о презадуженој држави у којој је одавно наступио слом.**

Напред наведено, испуњавање директива ММФ–а и Светске банке, примена ССП–а, те **упорно и страшно заступање концепта неолибералног капитализма управо показује и нови Закон о раду, који нити ће довести до новог запошљавања, нити ће оживети угашену привреду, нити ће поправити суморну слику свакодневнице да ¼ становништва**

у Републици Србији живи на ивици сиромаштва.

Вера да ће даље продубљивање болести и њено свакодневно узимање маха довести до излечења, уместо хитне лекарске интервенције јесте управо, једино и само чин апсурда.

Бојим се да ће **после Вучићевих реформи слика Србије бити потписана црним бојама још већег сиромаштва, беде и немаштине.**

Стога, да би се прекинуо „зачарани круг” неопходно је најпре раскинути са аветима прошлости у којој фигурира и личност садашњег премијера Вучића.

Сукобљавање са менталитетом и навикама оних, додуше, сада заоденутих у ново рухо, који су деценијама учествовали и изградњи истих, те у стварању хаотичног стања у држави Србији, те који су Србе и довели у безизлазан положај, равно је узлету птице сломљених крила. Такве птице никад не полете.

Премијер је и додаода је онај ко се сукоби са српским менталитетом, навикама и таборима, осуђен на пропаст.

Ради се опет о једној замени теза и логичкој грешци, јер неће бити да ономе ко покуша да птицу сломљених крила лансира у висине прети пропаст. Пре ће бити да таквој птици прети жесток удар о земљу. Али, ништа зато. И пад је, какав–такав, лет.

А да смо већ одавно приземљени сведоче и резултати мартовских избора, где је у предизборној кампањи **главна крилатица Српске напредне странке и господина Вучића била ” Или сте за СНС или сте за Мишковића”, а не „Реформе одмах! Закони одмах! Рад одмах!”**, како је у писму навео Вучић.

Интересантно је то да су бирачи Српске напредне странке **обманути**. Испада да су управо они гласали за Мишковића, јер је Вучић тај који **позива Мишковића и остале „бизнисмене” на консултације, те да „саветима” и ангажманом припомгну привредном опорку земље.**

Овакво једно омаловажавање и деградирање сопственог народа није забележено у модерној српској историји. „Вређање интелигенције” је конструкција према којој имам лични анимозитет. Њен смисао и значење управо вређа интелигенцију и логичке операције. Ономе ко их поседује.

Стога, пошто је свака парола истрошена, излизана и отрцана, те пошто живимо заоденути старим рухом, у похабаним одевним предметима, онако колективно закрпљени, усуди се да, за мене лично–поприлично **голишави цар, али са старим образом, без обзира на измењену фацијалну експресију, Србима баца прашину у очи речима: „Нема завера, за све што нам се десило, у највећој мери, криви смо сами. Сањали смо и страдали, време је да се пробудимо”.**

Реакција на...

Мартовски избори су показали да не само да се нисмо пробудили, него смо спавали дубоким сном. И још увек спавамо. И још увек сањамо. И не зна се кад ћемо се пробудити.

Усудити се! Усудити се узети власт, демагогију прострети као персијски тепих и корачати по њему смело, безобзирно и дрско, истовремено поразе приказујући као тријумфе, а брљотине, нестручност и незнање као двадесеточасовни рад, труд и реформе. Све заједно прекривено маском експерата.

Премијер је такође навео ги да је од Френклина Деланора Рузвелта, демократског кандидата, уочи председничких избора у Америци 1933, научио да је једина ствар које треба да се плашимо – сам страх, јер је то кључно за сваког ко се бави јавним послом, посебно политиком”.

Александар Вучић је то схватио у буквалном смислу. Сејање страха, као плодносног семена, у име и за рачун дуговечне владавине, српски народ је већ једном доживео од стране „вкв бравара”. То је семе које се добро прима на српској плодној земљици.

С тим што наши властодршци губе из вида једну битну ствар, да се страхом опстаје и живи чешће него храброшћу. Те да су из страха дизане побуне, као и покретане револуције. Што је чвршће упориште страха, то је извеснија побуна. А самим тим и климавија фотеља, ма колико се некоме чинила чврста, стабилна и удобна.

„Ако промашимо овај пут, у овом мандату, ја ћу морати заувек, ослобођен и сујете и патетике, да напустим политички терен. Биће то и мој, лични пораз, у послу у којем нема ничег личног”, каже премијер.

Ни дрвета без гране, ни политичара без сујете. С том разликом што државу Србију данас води демагог, који заоденут велом патетике, брани и чува своју позицију. Сађење дрвета–шљиве, као симбола мира и српског пркоса, поводом обележавања сто годишњице предаје аустроуграског ултиматума Србији, је последњи у низу скандала српског премијера.

Обележавање предаје срамног ултиматума који ниједна слободна и суверена држава није могла прихватити нити испунити, те након чега је наступила и објава I светског рата путем штампе–што није забележено, до тада, у историји ратовања, за мене лично представљан гнусан и сраман чин. Поготово у констелацији прилика када се увелико ради на ревизији историје везане за I светски рат.

Сад сам чврсто убеђена да сва велика страдања остају без правог и истинског поштовања.

Да парадокс буде већи, за дрво мира је забрана шљива. Можда због тога што Србима остаје још једино шљивица са сваки бол, тугу и суморно нестварну свакодневницу.

Српски културни клуб
28.7.2014.

Татјана Ивковић
(Подвукла – Искра)

Позадина деценијског... (са стр.2)

друштву, потпуно на легитимним позицијама, гледано са становишта реалности. Са становишта Истине, таква позиција у својој доследности, једина и јесте истински прогресивна. Јер без доброг духа, нема добре политике, а без добре политике нема добре економије. Нема националног и социјалног препорода.

Мондијалисти ће не ретко покушати да оптуже националисте – као следбенике идеја „које су нас довеле овде где јесмо” настојећи на тај начин да националистима пришију етикету „преживелих структура Милошевићевог режима”. И то је свакако потпуна бесмислица. Аутентични српски национализам, ни деведесетих пре кобног петог октобра 2000, као ни данас, није на жалост био ни близу површине политичког живота у Србији. Његова идеја припадност тзв. „Трећем путу”, није само у смислу негативне идеолошке одређености према комунизму и према капитализму, већ и у смислу односа према некадашњем Милошевићевом режиму на једној и режимима које долазе после њега на другој страни. Аутентична српска идеја једнако је супротстављена и једној и другој страни. Ипак, не желећи да се упштамо у апологију политике из деведесетих (која због свог антисрпског карактера то свакако не заслужује), морамо константовати неке чињенице везане за дешавања у српским земљама током деведесетих година прошлог века.

Све постпетооктобарске структуре, већ скоро петнаест година, у недостатку аргумената за сопствену одбрану, најчешће ће посегнути за блаћењем Милошевићевог режима заступањем тезе по којој „сво зло данашњице има корен у Милошевићевој епохи”, алудирајући при томе на: беду, санкције, „рат против целог света” ...

Данашња гарнитура власти. с обзиром да је у највећој мери и сама била актуелна у Милошевићево време, ипак притајено и стидљиво износи такве тезе, али мондијалистички тзв. другосрбијанци, и даље истрајавају на таквим позицијама. Ипак, оно што је чињеница, јесте да са свим овим несрећама Милошевићев режим има мање везе него структуре које ступају на власт после њега. Јер ове структуре нису самостална целина већ су испоставе НАТО пакта, који је тих година имао далеко већу могућност утицаја на овдашње прилике од било које власти у српским земљама. Друго, распад СФРЈ и кулминација кризе на Косову и Метохији, имају своју историјску непоновљивост. Да су директни натовски полтрони тада били на власти у Србији несумњиво је да би Српство тих година било још угроженије и страдалније него што је иначе било. Јер такви полтрони у својству опозиције нападали су режим не само као криминални већ и као „великосрпско–националистички”.

Дакле, мондијалистима и старим и новим, и тактичним и екстремним, који јесу власт по мери туђина, и који су били и остали опозиција пре свега српским интересима, уколико не одступе од свог рушилаштва, препоручујемо да се повуку у мишије рупе, које су најбоља симболика и етике (по којој је задњица изнад части) и културе коју нам они нуде, као и њихове бедне аргументације и демагогије.

Илија Средојевић

Зашто влада не сме да усвоји западни против–руски став?

ВУЧИЋЕВА КВАДРАТУРА КРУГА

Како само Владимир Путин мучи сиротог Александра Вучића. Таман је Вучић приграбио власт и кренуо европским путем без алтернативе, памети и повратка, кад испречи се украјинска криза. Радо би Вучић одбрусио Путину као Броз Стаљину 1948. године, али не може то да учини, ако ни због чега другог а оно због тога што би га то скупо коштало. И бар да је Путин после Крима војно интервенисао у Украјини и тиме упао у западну клопку, како би Вучић онда имао разлога да са Русима заврши једном за сва времена, а овако морао је да му иде у посету и спрема му дочек у Београду, јер шта би се догодило да са Русима дође у сукоб, и онако нам прети банкрот, а како би нас "пријатељи" из Брисела и Вашингтона тек онда притиснули и газили и Вучићу је јасно да попут Ђинђића то више ни он не би могао да поднесе. А сада мора да гута сву ватру пред Девенпортом и Кирбијем зато што не следи "заједничку политику земаља чланица ЕУ".

Многи наводно "патриотски" аналитичари, а данас чувари лика и дела Александра Вучића, сада пишу и јавно говоре о "великом и државничком" Вучићевом држању и како он не пристаје на западне ултиматуме, како Србија данас води много суверенију политику и више није спремна да ради против себе и својих интереса. Међутим, у питању је нешто друго. Једноставно речено, Вучић и његов кабинет немају "смоквин лист" којим би покрили сврставање у антируски западни табор. Није ту реч ни о "мудрој политици неутралности", нити о вођењу рачуна о сопственим интересима, реч је о томе да Вучић нема ништа што му је потребно за манипулацију јавним мњењем као у случају Бриселског спораума.

Сетимо се да је Вучић и онда у почетку затезао око потписа, па су и тада Вучелић, Врзић, Анђелковић и сл. аналитичари хвалили његово "државничко држање" и "велику дипломатску победу Србије", да би само два дана касније када је и Вучић прихватио и кренуо у рушење државе Србије и њених институција на Косову и Метохији понављали исти рефрен о Вучићевом "државништву". Тада је Вучић причао о датуму, о европској будућности, о предпрступним фондовима, о страним инвестицијама, а да ће Срби на Космету бити сигурни у "заједници српских општина". Тада је СНС пливао на расту рејтинга због хапшења Мишковића и "борбе против криминала и корупције" као и празним обећањима о бољем животу, чиме су поткрепљивали нералне наде код грађана. Тада је "смоквин лист" био пронађен и вешто искоришћен у предизборној кампањи.

Али, шта данас Вучић може да понуди?

Ниже плате и пензије, поскупљење струје, астрономски раст пореза, распродају у бесцење јавних и државних добара и нова отпуштања? У оваквој ситуацији ако би заузео отворени антируски став што би довело до тога да останемо без "Јужног тока", без руских инвестиција, зоне слободне трговине са Русијом и престанка отворене подршке коју нам Русија пружа по питању очувања територијалне целовитости Србије, Вучић више не би имао шта да понуди пониженом, јадном и гладном народу. Да не говоримо о томе да би у том случају наставак комадања Србије био већ обављен посао, јер не само да би у склопу "нормализације односа са Приштином" Тачи и његова злочиначка клика добили "столицу у УН–у", већ би сличан сценарио убрзо гледали и у случају Војводине и Рашке области, а Републику Српску би укинули. О потпуном економском суноврату, уласку у НАТО и усвајању цендер идеологије педерастичке као владајуће и једине идеологије да и не говорим.

Не треба бити посебно проницљив па схватити да би постали последње парије у евроатлантском поретку. Какве би последице уследиле и до чега би све дошло, тешко је и рећи. У сваком случају, ништа добро. Вучић од запада не може више ништа да добије. Није добио ни отварање преговора као земаља са статусом кандидата. Оно што је требало да буде још пре годину дана, или у јануару ове године најкасније, још није уследило.

И шта сад да Вучић обећа грађанима? Чиме би могао да се опере и пред сопственим чланством за такав потез? Ако би се сврстао на страну руских непријатеља тиме би се разоткрио до краја. Тај нечовечан, нељудски, издајнички потез не би могао ничим ни да оправда, нити има чиме да се вади на другој страни. Не би могао чак ни да лаже, што је његова специјалност. Па није то оставка Лазара Крстића. Крстићу досадило да буде у Влади, а треба нешто и зарадити у предстојећој распродаји ресурса, па му Вучић предложи да јавно поднесе оставку, јер је предлагао мере штедне у виду лапота за пензионере и запослене. Сада ће грађани много лакше да прихвате смањење плата и пензија за 10–15% и поскупљење струје, јер испада да их Вучић "спашава" од Крстићевог снижења плата и пензија за 20 или 30%. Тако се смањују социјалне тензије.

Када Вучић бомбастично најави смене у полицијском врху речима да неће Чуме и Шарић владати Србијом, а онда два дана после тога смени све оне полицијске начелнике које је Шарић прозвао на свом суђењу и то представи као сређивање стања у полицији многи су и онда поверовали да се наставља сређивање стања у државним органима. Али, шта сада

Вучићева квадратура...

Вучић да каже? Шта да слаже? Нема никакву излазну стратегију. Чиме би оправдао такву срамоту као што је сврставање на страну непријатеља Русије, која нас подржава и више него што наше режимлије заслужују? Стати на страну оних који су нас бомбардовали, убијали, подржавали геноцид над нама, који су спроводили хистеричну и расистичку антисрпску пропаганду, као што и сада спроводе антируску, којима ниједан злочин није стран, који су нам прикачили лажи о Вуковару, Сарајеву, Дубровнику, Рачку, Маркалама, Сребреници, као што сада обарање малезијског авиона које је извршила фашистичка хунта из Кијева по америчком налогу желе да припишу руским борцима из Доњеца и Путину лично, представљао би пример историјског бешчашћа и срамоте, упоредив једино са оним што је Бугарска урадила 1913. и 1915. године.

Бити на страни западних злочинаца против православне, словенске, братске и пријатељске Русије која нас подржава представљало би историјску мрљу на образу и души српског народа. Та срамота би представљала такво ужасно наслеђе и бруку да би се тој "промени свести" Срба обрадовали једино наши непријатељи са запада који би нас живе прогутали. Ко би после тога више био Србин? Јесмо грешни и знамо да посрнемо, јесмо малобројни, али ми смо ипак стари, велики, частан и поносан народ да би починили тако крупно непочинство и такав злочин. Нисмо ми Крвати, "Бошњаци", "монтенегрини" и сличне вештачке, идеолошке и новокомпоноване нације, које су "правили" у политичким кухињама окупатори, освајачи и разни завојевачи који су овуда пролазили.

Ко год би од наших декларисаних европејаца заузео антируски став потписао би себи политички крај по убрзаној процедури. Вучић све то зна и зато својим западним менторима одговара: "Па немојте, како ћу ја то.... Нисмо се тако договорили....". Дала баба динар да уђе у коло, а сада даје пет да изађе. Али, сада изласка нема, има да трупа, скаче и поскакује док други дају ритам и одређују музику. **Вучић је можда чак и искрен када најављује да би се повукао са власти, али да се државни курс неће мењати. Пошто тај курс гласи да "ЕУ нема алтернативу", није тешко погодити шта нас све чека. Вучић се копрца, али не зато што неће да уведе Русији санкције, већ зато што би то био његов политички суноврат. А многи други западни елементи на политичкој сцени једва чекају да заузму његово место.**

Проблем са нашим прозападним елитистима последњих 150 година је у томе што су они заговарали вулгарну вестернизацију а не модернизацију. Наравно, **треба бити отворен за културну и цивилизацијску сарадњу, а ако се технолошки и научно не осавременујете постаћете туђи лак плен. Све што се усвоји од другог, а одговара нашим потребама и интересима и чему дамо свој идентитетски печат**

постаје део нашег наслеђа и вид традиције за наредне генерације које на томе треба да стварају даље. Нашим западњацима су увек била пуна уста "реформи, прогреса, развоја, напретка", а сами нису имали намеру да се мењају, већ су са презрењем гледали на сопствено порекло и попут покондираних тикви, ситне малограђанштине и бедног снобизма опонашали су "велики свет" испадајући карикатуралне копије копија. Идеологија национал-мазохизма и нихилизма постала је **једина доследна идеја њиховог идеолошког конвертитства.**

Сами су били пуни злурадости на рачун сопственог народа, а са друге стране нису имали намеру да "реформишу" себе и своје оријенталне бакшиш-навике у виду корупције и митоманства. Узмимо пример краља Милана Обреновића. Стално је тежио некаквим "реформама и модернизацији" а сам је хтео да влада попут француских Бурбона апсолутиста из 17. и 18. века у Србији у другој половини 19. века. Колико је бринуо о интересима Србије видело се и по срамној Тајној конвенцији коју је потписао на Видовдан са Аустро-Угарском која је од тадашње Србије створила практично хабзбуршки протекторат. За узврат, добио је краљевску круну и доцније када је абдицирао постао је "гроф од Такова". На крају је толико мрзео Србију и Србе да је затражио да не буде сахрањен на територији Србије. Сахрањен је у манастиру Крушедол који је тада био у саставу Хабзбуршке монархије. Међутим, како то обично бива, Божијим Провиђењем краљ Милан већ скоро стотину година почива на територији Србије, иако и данас међу потомцима његових бечких и берлинских пријатеља има доста оних који су спремни и у 21. веку да "испоштују" последњу вољу краља Милана Обреновића.

Ако краљ Милан није успео да нам "промени свест", а он је ипак био краљ, Вучићу ће то бити још теже. **И поред свег труда Вучића са осталим домаћим европејцима да нас убеди како је пут на запад у ЕУ "безалтернативан и непоколебљив" изгледа да тако неће бити.** Не помаже му ту пуно ни по-дршка коју пружа фашистичкој пучистичкој хунти у Кијеву да би се додворио Вашингтону и Бриселу у виду територијалног интегритета Украјине "укључујући и Крим", јер су управо пучисти финансирани и подржани од САД-а, НАТО-а и ЕУ срушили легитимну украјинску власт и украјински Устав. Није ваљда да су били толики оптимисти и да су очекивали да ће Русија мирно да гледа како се НАТО примиче Москви. Крим се већ вратио Русији, даће Бог једног дана ће то исто учинити и Новорусија и Малорусија. То је реалност и западни "реалисти" ће морати једном да се помире са тим. Можда ће овај процес дуже потрајати, али ће се десити, а онда ће на ред доћи рушење америчког поретка на Балкану и диљем Европе. А Вучићу и осталим евроатлантским мондијалистима можемо само да поручимо: "Џабе сте кречили". Слобода нема цену.

Српски културни клуб
10.8.2014.

Жарко Јанковић
(Подвукла – Искра)

УКРАЈИНСКА КРИЗА, ПРОМЕНЕ У СВЕТСКОМ ПОРЕТКУ И СРБИЈА

Стабилизација фронта Новорусије

Негде приближно од пада малезијског авиона, украјинске снаге су повећале интензитет напада на читавим линијама додира са проруским снагама и успеле су да остваре у релативно кратком времену, више тактичких продора. Велики проблем ополченника, је бројчана предност прокијевских снага (тренутно приближно око четири према један у борбеним дејствима), као и изразита предност у техници и наоружању. Са друге стране проруске снаге су у појединим питањима у предности попут тога што се бране и то на подручју где је становништво апсолутно уз њих, дакле у ситуацији су да воде одбрамбени рат на „својој груди“.

Прокијевске снаге су имале иницијативу на ратишту практично од почетка сукоба, али се током средине јула јавила стратешка шанса за ополченнике након заокруживања „у казану“ великих украјинских трупа и технике уз границу са Русијом, у Доњецкој регији. Ова велика шанса за уништење значајних украјинских ефективна елитног људства и технике је до сада значајним делом искоришћена.

Заузет је велики простор уз руску границу у источном делу Доњецке области, чиме је „казан“ скраћен, на његов западни део, и уништене су значајне украјинске снаге, део је заробљен, а неке јединице су пребегле у Русију. Стрелкову је најзначајније да се „казан“ односно јужни део фронта у целини анулира и то што пре, зароби значајан део тамо окружене технике, чиме би се ојачало наоружање и опрема проруских снага, те ослободе снаге ополченника за друге правце деловања, да не говоримо о уништењу можда најелитнијих прокијевских снага.

У том правцу он подржава могућност преосталим кијевским трупама у „казану“ да оставе тешко наоружање и технику и повуку се и преко Русије, или им се чак омогући коридор у том правцу, пошто је у језгру сукоба овде остала јединица од око 1500 бораца, уз још неколико мањих формација у дубини територије.

Питање победе на овом правцу и освајања потенцијалног огромних размера ратне технике и наоружавања и уништења елитних украјинских снага, је можда питање даље могућности успешног вођења рата Новорусије.

Наиме протеклих неколико седмица украјинске снаге су готово на свим осталим линијама фронта нападе са практично целокупним снагама, чиме у квантитативном сми-

слу не могу да парирају проруски борци, и то је један од разлога зашто је битка у казану толико дуго трајала.

Украјинци су од пада малезијског авиона успели да изврше продор између Луганска и Доњецка и посели пар саобраћајних чворишта, чиме се саобраћај између ове две најважније две агломерације Новорусије привремено могао вршити само заобилазним локалним путевима.

Међутим, велики је проблем свих до садашњих украјинских офанзива за његове протагонисте, био у томе што су на основу своје надмоћи у техници, успевали да улећу у дубину територије ДНР и ЛНР, али без пратеће пешадије, па су се након тога често налазили у окружењу и без адекватног снабдевања, да не говоримо о обезбеђењу бокова, што је у много наврата резултирало не само повлачењем уз осетне губитке, већ и уништавањем читавих јединица.

Најчешће је Кијев као покушај помоћи слао у таквим случајевима ваздухопловне јединице, а некад и десантно-падобранске снаге, што није битно мењало крајњи (врло мало повољан) исход за украјинске снаге.

Као одговор свему томе прокијевске снаге су обично својом далекометном артиљеријом, ваздухопловством, ракетним и вишецевним системима гађали проруске јединице, а још чешће цивиле, или једноставно вршили масовне репресалије уз бројно чињење злочина.

Врло мучан утисак је за Стрелкова и новорусе био приликом последњих размена заробљеника, где су прокијевске снаге испоручивале само лешеве стрељаних и мучених проруских заробљених бораца, који су некада још само давали знаке живота, а са друге стране добијали живе и здраве украјинске војнике.

Ово је и нови велики морални пад кијевског режима са аспекта етике ратовања. Власти у Кијеву рачунају да им подршка Вашингтона може дати покриће у сукобу са Новорусијом и Москвом, укључујући и медијски рат, али у савремено доба информатике, то је све теже прикрити од међународне јавности.

Америчко-руски сукоб и убрзавање промене светског поретка

Санкције које Русија добија од западних земаља, оставиће извесног утицаја на њену економију, али по садашњим параметрима и пер

Украјинска криза...

спективама, то неће бити неки значајан ударац, као ни за САД које су иницијатор овог подухвата. Чини се да ће ове економске санкције највише погодити земље ЕУ, па стога не чуде вести из тзв. Старе Европе, да се заправо те замишљене и прокламоване санкције, пуном мером неће ни спроводити. Тако председник корпорације Мерцедес објављује да се њима уопште не исплати улазити у систем санкција према руској привреди, што се чује и од многих других фирми које имају великог пословног обухвата са Русијом. Заправо интереси европских сила, посебно Немачке, Француске и Италије су у свестраној и стратешкој сарадњи са Русијом, што никако не одговара англо-америчким центрима моћи, па је и читав подухват украјинске кризе усмерен на кварање тих односа и сарадње, и обрнуто, Путинов тактички однос у свему овоме највише је управо мотивисан одржавању тих стратешких односа са Старом Европом.

Наравно, извесно оклевање Москве последњих месеци, узроковано је и *противречностима које су преостале још од Јељциновог периода и слоја тајкуна, неолибералног дела елите, који је интересно окренут глобалистичким центрима моћи*, али та питања ће бити `решавана у ходу` у оквиру укупне Путинове стратегије вођења спољнополитичке и аналогно томе и унутрашње ситуације у земљи у (скорој) будућности, што ће у крајњем исходу створити сасвим нове околности у овој светској сили у поновном успону, што сада неће бити тема овог чланка.

Руска привреда је у првом полугодишту 2014. забележила раст од преко 1 %, док обрнуто привреда САД стагнира (по неким показатељима чак има и минималан пад активности и БДП). Веома је значајан финансијски показатељ да поред позитивног спољнотрговинског биланса Русије, која она традиционално има у номиналном износу око два пута већег извоза од увоза као највише последица ниске еластичности тражње њених главних извозних продуката, за које нема супститута на светском тржишту (попут енергената, руда и полупроизвода метала, дрвета и неких производа војне и машинске индустрије) – Русија бележи и несразмерно већи износ својих финансијских потраживања и резерви у односу на дуговања, што је са САД потпуно обрнут случај.

Наиме САД које традиционално, управо супротно Русији имају несразмерно већи увоз од извоза, поред тога бележе и негативан салдо последњих година у финансијским токовима. Овај геп (празнину) Америка већ деценија савладава штампањем без покрића долара, као једне од светских валута плаћања, чиме се инфлаторни тренд своје привредне кризе пребацује на друге земље света. Међутим, и овде постоје врло наглашене тенденције последњих година, са даљим трендом раста, да се

долар потискује из појединих светских регија и начина обрачуна, регионалним валутама (еуро, јен, јуан, рубља, швајцарски франак и др), или чак обрачуном корпа валута. Нарочито земље БРИКС напредују по овом питању у својим пројектима, као и интеграциони процеси на постсовјетском простору. Основање банке за развој при БРИКС и стварање других заједничких фондова, специјални привредни споразуми Кине и Русије, смањивање откупа америчких обвезница и њихова замена другим хартијама од вредности од стране ових земаља, све заједно убрзава копњење екстра-профита које је Вашингтон деценијама убирао у светској економији на основу позиције долара и америчког утицаја у планетарним финансијским и привредним организацијама (попут ММФ, Светске банке, СТО и др.). Отуда, санкције и прави мали хладни рат који добитник нобелове награде за мир Обама покреће према Русији, заправо представља додатну могућност Москви да се догради већ дуго припремани и грађени алтернативни светски привредни и финансијски систем.

Тај систем, који се пред очима САД убрзано гради у за њих најтежим околностима – светској економској кризи и краху неолиберализма, што је заправо само други назив за америчку и атлантистичку привредну кризу и опадање, што се концентричним круговима глобализма пренело и на остатак света, заправо представља у привредној и финансијској сфери планетарне равни развој мултиполарног светског поретка, већ створен претходних година по снази и систему националних економија земаља БРИКС, Г 20 и других нових-старих центара моћи у свету. Отуда заправо украјинска криза представља покушај Вашингтона, као што је то и био до сада случај више пута у савременој историји, да ратним пожарима и регионалним кризама, овај пут у дворишту Русије и у њеном етничко-цивилизацијском кругу („руски мир” – руски свет) уздрма руску економију и развој и интеграционе процесе на постсовјетском простору чији је понајважнији фактор управо Украјина.

Ово заправо само убрзава низ већ започетих процеса у свету у последњој деценији, чија је суштина прелазак светског поретка од монополарног са изузетном доминацијом САД који је нагло настао падом берлинског зида и дезинтеграцијом СССР – ка мултиполарном, где већ сад егзистира паралелно више светских сила и где је Америка и даље појединачно посматрано водећа, али без могућности као у претходне две деценије да самостално креира главне токове у међународним процесима. Америка је додуше још толико моћна да попут обојених револуција, арапских пролећа и др, отвара кризе у различитим регионима света, али више без могућности и да окончава те започете конфликте и кризе према свом сценарију. О томе најбоље говоре сиријска и украјинска криза, али и неконтролисани епилози и претокрети у Северној Африци и Блиском и Средњем (Крај на стр. 10/2)

Вучић у процепу: колонијална политика купује време на Западу – не санкцијама Русији даје могућност решењима, од најгорих до бољих

Није ван памети да и влада и Србија после 1. септембра буду блокиране до те мере да се у влади почне размишљати о одступању

1.

Док мудраци у Вашингтону већ бистре како ће изгледати Русија после Путина, потомци Вилхелма Другог и Хитлера много су уздржанији, будући да су своја знања о Русима плаћали на најскупљим могућим школама. Зато је, упркос томе што су се придружили санкцијама против Москве, суд о немачкој капитулацији пред Вашингтоном мало преурањен.

Чиме су Американци убедили Немце да заведу санкције и Русима и самим себи, што ће их коштати 80 мијарди евра годишње? Обећали су им нешто велико, рецимо да ће једном поделити богату утробу Сибира? Или су им запретили нечим крупним? Своју историјску школарину Немци су дакле плаћали милионски, у главама. То их није учинило нимало бољим, довољно је видети њихов однос према Србима или Грцима. Али их је учинио и несклоним за авантуре, што им данас налаже бар три ствари. Прво, авантура је ићи по утробу Сибира силом. Друго, авантура је оглушити се о америчке претње. Треће, авантура је изгубити 80 милијарди годишње.

2.

Зато ће Немачка, још далеко од капитулације, у Украјини наставити да игра двоструку игру. Да, пристала је на санкције Русији, али ће наставити преко Беча не само да са Путиновим људима пакује мировни споразум већ ће у њега гурати и Порошенка. Да, неће се противити америчкој пресуди Москви за оборени малезијски авион, али ће учинити све да Путину помогне у разоткривању те ствари. Да, све ће учинити да јавно покажу како немају ништа против да историја обрне још један круг, после кога ће се они наћи на дну; у себи, међутим, биће све склонији свом једином неизговореном историјском ревизионизму – оном према коме су их два пута у једном веку Англоамериканци увукли у рат са Русијом. Хоће ли бити и трећег пута, прво је питање којим се немачке елите данас баве на сваки начин, осим наглас.

Свест о томе колико се Европа данас примакла рату у коме неће ратовати за своје интересе, него ће имати улогу меса није привилегија само немачке елите. Чак је и украјин-

ска Рада, иста она која је у фебруару подигла руку за бандеровца Турчинова, ни пола године касније, макар накратко, ускратила Јацењуку подршку за ратне законе. О болном понављању историје све гласније размишљају и Пољаци, до јуче најгорљивији добровољци за инфантеријску претходницу у походу на Кремљ.

3.

Тријумф америчких санкција у Европи, упркос пратњи оркестрираног сатанизовања Русије, парадоксално је показао да се Европа Русије не плаши, да не види опасност у њој. Мотив тих санкција био је страх од Америке и свакаког семена зла које би њене службе могле да посеју источно од Атлантика. Санкције од којих ће трпети и Русија и Европа јесу производ тог страха, али шта су његови крајњи домети? Тачка топљења тог страха види се тамо где почиње европски страх од рата. Наравно, питање свих питања и за Европу и за Немачку је следеће: када страхом од рата коначно потисну страх од америчких рекеташа, хоће ли бити касно, хоће ли стрела већ бити одапета.

Ако је то стварно рат, ни у један велики рат Европа није ушла са мање тестостерона, жеље и амбиције. Ни са мање изгледа за себе. **Док већина представника европске елите баца своје дрво на Путинову ломачу, европски лидери не изгледају као да су то њихове ратне трубе.** Ништа у понашању Меркелове, па чак ни Камерона не личи на културрасистичка иживљавања оксфордског либералног гуруа Тимотија Гартон Еша, који Путина у Њујорк тајмсу описује као „иритантног малог човека” (узгред, у истом духу 2000. године Коштуницу је описао као „најдосаднијег човека кога сам икад срео”).

4.

Српски страх прозаичнији је од европског. Ултиматум у Београд стигао је безмало о стогодишњици претходног. Према њему, **Србија мора гласно да осуди Русију и заведе јој санкције иначе ће јој бити стопирани преговори о придружењу.** И не би била нека дилема кад преговори не би имали једну опасну конотацију. Наиме, док они трају, **Србија има нешто што личи на гаранцију безбедности, будући да би њихов прекид, као у Украјини, могао на улице да изведе не нарочито бројне присталице интеграција, али нарочито плаћене и нарочито наоружане.**

Рок за Вучићев одговор је 1. септембар.

Вучић у процепу...

Ако поклекне, то ће значити да Путин 19. октобра *неће доћи* у Београд, што је и суштински циљ ултиматума. *Ако задржи неутралност, Путин ће доћи, и то неће бити обична посета државника, већ нека врста српског референдума*, посебно ако се пружи прилика Србима да поздраве руског председника. Биће то тачка са које се неће моћи назад (осим што неће ни требати).

5.

Слично као и Европа, Србија води дво-струку политику. Са једне стране, она западно чудовиште храни тзв. реформским, а суштински колонијалним законима, са којима би завођење санкција Русији итекако било у континуитету и сагласју. Уосталом, кад се цела Европа и добар део остатка света спрема за рат, ма колико се молили да га не буде, разоружана држава Србија доноси закон о медијима, којим се добровољно одриче власништва и утицаја над њима, рачунајући ваљда да, кад већ немамо оружје, не требају нам ни медији, или да ће у случају рата морал нације подизати Блиц и Б92.

Док се дакле понаша радикално колонијално, Србија, са друге стране, одбијајући да осуди Русију, испољава радикално суверенистичку политку, какву себи данас не може да дозволи ни једна Немачка. Речју, свиме што ради у домену своје колонијалне политике Србија слаби одбрану своје суверенистичке политике, док истовремено својом суверенистичком политиком подрива свој мир, колонијални и бедан, али мир.

6.

Толико трошење ресурса и једне и друге политике тешко би поднеле и много моћније земље од Србије. Отуда су њене моћи да се одупре дестабилизацији свакога коме то падне на памет веома мале. Овде дакле више није реч о томе шта влада хоће и жели: она не може да заузме непријатељски тон према Русији и не може да се, плаћајући цену тога, одупре Западу. Њена слаба шанса састоји се у могућим међурешењима, иако се чини да су она искључена, и на танкој нити двострукости немачке политике.

Све то значи како **није ван памети да и влада и Србија после 1. септембра буду блокиране до те мере да се у влади почне рамишљати о одступању. А тако нешто отворило би на неко време небо за буквално сва решења – од најбољих до најгорих.** Где би и ова прва била тешка, као ход по жици много тањој и од ове данашње Вучићеве. И по тој жици ходаће цео један народ.

(Подвукла – Искра)

Стандард, 6.8.2014.

Украјинска криза... (са стр. 8)

истоку – од Либије и Египта, до Ирака и Авганистана. И „мека моћ” Америке је у паду, о чему говоре афере Викиликс, Сноуден и др.

Где је у свему овоме Србија: Две Србије, владајућа мањина на годишњем одмору, народ у лавору (који ври?)

А где је у свему томе српски фактор сада? То је посебна тема, рецимо данас је сто дана Владе Србије, и довољно је рећи да у земљи **више од половине грађана сигурно не подржава политику власти по питању наставка погубне неолибералне економије**, доношење у овом облику Закона о раду који запосленима умањује многа права и повећава обавезе, **Бриселског парафа и његове операционализације што у пракси значи постепени нестанак Србије чак и са севера Косова, даље пузање ка ЕУ без могућности разматрања стварног српског интереса у томе у новонасталим и за нас специфичним околностима, потпуну и темељну блокаду медија...**

А у парламенту, **Народној скупштини ове већинске ставове у Србији не заступа ни један једини посланик, од њих 250**, па унисони, владајући и најутицајнији, углавном проамерички медији на територији наше земље, могу до миле воље сада после низа година затезања, да преносе сва заседања парламента, без икаквог страха за постојеће стање. **Бројни представници компрадорског дела друштвене елите, политичари парламентарних странака подељени на „плаве” и „црвене”, представници НВО, државни функционери, аналитичари (такође „плави” и „црвени”) и бројни сарадници различитих служби, укључујући и оне најзапосленије и последњих година најуспешније по учинку у Србији из западних сила које су нам најмање наклоњене, рачунајући и стварне господаре овог простора дипломатски кор – дакле сви уживају по разним светским дестинацијама и ексклузивним апартманима на заслуженом годишњем одмору, а медији на територији Србије унисоно преносе да је „ситуација под контролом”, својим колажима дебилизације, разбибриге и дозирањих вести и спиновања у оном делу програма који се може назвати информативним.**

Ипак, искуство и стварно стање привреде, друштва и државе Србије, али још више даљи сценарио који нас чека у „реформском правцу примене у свету пропалог неолибералног модела, свима њима говори да је ово само затишје пред буру...

Др Драган Петровић, сарадник Института за међународну политику и привреду
Приредила **Биљана Диковић**

(Подвукла – Искра)

ФБ Репортер, 3.8.2014.

Константин Косачов, шеф агенције "Росотрудничество"

О РУСКО–СРПСКИМ ОДНОСИМА И МОГУЋНОСТИ ЊИХОВОГ УНАПРЕЂЕЊА

"Росотрудничество" је федерална агенција Руске Федерације у чијем су делокругу рада разна питања у оквиру Заједнице независних држава, положај сународника у иностранству, међународна хуманитарна сарадња... Од 2012. на челу ове агенције налази се Константин Косачов, који се током недавног боравка у Београду састао са председником Србије Томиславом Николићем, министром спољних послова Ивицом Дачићем, и другим државним функционерима поводом отварања реновираног спомен–комплекса "Руски некропољ" на Новом гробљу.

"Нисам дипломата и од мене нећете чути политичко мишљење", каже на почетку разговора за "Време" Константин Косачов. "Говорим само као држављанин Руске Федерације".

Ипак, како оцењујете односе између Србије и Русије?

– Познати су односи Србије и Русије. Желео бих да вас подсетим да се у односима различитих земаља, на различитим нивоима, употребљава термин – стратешки односи. Некада је то само фраза, празна реч, али када су у питању наше државе, овај термин се употребљава у свом пуном, правом значењу. Наша историја није само од јуче до данас или прошлост деветнаестог и двадесетог века, већ многовековна историја. Разговарамо у жеку обележавања почетка Првог светског рата у који је Русија ушла управо због тога што није могла остати равнодушна према тадашњој позицији Србије. Могу се навести и други слични примери из заједничке прошлости. Наравно, наши односи нису увек били добри, али чињеница је да има неупоредиво више позитивних од негативних момената.

Оно што нам је поново заједничко јесу неправедне оптужбе које трпе и Русија и Србија од неколико западних држава, чланица НАТО–а. **Овај центар моћи покушава да свима одреди шта је то добро, а шта лоше, с тим да и једно и друго могу да се измене према интересима њихове дневне политике.** Посебно нам је тешко што са тим центром моћи не можемо постићи договор: **тај центар моћи никако да се определи да ли ће поштовати принцип територијалног интегритета држава или права народа на самоопредељење, односно то зависи од његових дневнополитичких потреба,** тако да је положај и Србије и Русије једнако незгодан у читавој тој ситуацији. Могао бих о овоме још доста да говорим, али бих желео да пређем на трећи елемент наших стратешких односа, а то је наша будућност.

За Србију, као и сваку другу земљу, важно је да сачува свој суверенитет и национални идентитет, а она то не може урадити без

економског развоја. У овом тренутку постоје три мегапројекта који су у вези са развојем економије: у области енергетике то је "Јужни ток"; **затим пољопривреда,** где је Русија нашла интерес да из Србије добија квалитетне намирнице; и, као **треће – туризам:** Руси воле да дођу у Србију као нову, неистражену дестинацију. Пројекта, свакако, имамо много више од поменутих три, али сваки од њих је огромна целина за себе. Сва ова три пројекта једнако су занимљива и Србији и Русији, обе земље налазе свој интерес у њима и нико никога ни на шта не приморавана. С друге стране, не могу да наведем нити један сличан пројекат у коме би тако искрено учествовале Сједињене Америчке Државе и Србија или Европска унија и Србија.

Пре неколико дана боравио сам у Бугарској. Ни у једном ресторану нисам могао да нађем чувени бугарски парадајз; за четири дана нигде нисам могао да се подсетим на укус свога детињства – служи се само грчки парадајз. **То је одлука Европска уније да Бугарска не треба да има свој парадајз, већ само онај из Грчке.** Немам намеру да дискредитијем потенцијалне партнере Србије; желим само да кажем да их не видим у овом тренутку као носиоце дугорочних развојних пројеката.

Поједини српски медији наводе да се на Владу Србије врше притисци да се придружи санкцијама против Русије. Како Ви то оцењујете?

– Све зависи од тога колико је **Влада Србије одлучна да заштити своје националне интересе.** Рекао сам већ да сматрам да је национални интерес Србије да развија своју економију. **Уколико се Србија придружи овим санкцијама,** шта ће се догодити са она три мегапројекта о којим сам говорио? **Где ће пронаћи партнере за пројекте попут Јужног тока? Како ће да развија пољопривреду и туризам?** Мислим да је одговор јасан.

Кабинет председника Србије је, реагујући на изјаву америчког амбасадора Мајкла Кирбија, издао је саопштење у коме, поред осталог, стоји "да је лично председник Владе Александар Вучић више десетина пута јасно и недвосмислено поновио став о поштовању територијалног интегритета Украјине, па чак и Крима као саставног дела украјинске државе". Како коментирате ову изјаву?

– **Прилично ме чуди** – није важно која земља је у питању, реч је о нивоима – **да један амбасадор од једног премијера захтева било каква званична објашњења и да тај премијер даје та објашњења.** Знам да амбасадор Русије, без обзира у којој да се земљи налази, такву слободу себи не би дозволио јер сматрам да је то непоштовање суверенитета. **С друге стране,**

О руско–српским...

српски премијер има пуно право да пита америчког амбасадора да ли он признаје Србију са Косовом или без Косова. Државе у својим међусобним односима не морају да имају идентично мишљење поводом појединих питања или акција – то је нормална појава – али **суштина је у ономе што долази после**. У овом тренутку немам никакву информацију да се било што променило у односима Србије и Русије.

У неким вашим ранијим иступима помињали сте да се Русија по такозваној мекој сили налази на десетом месту на глобалној скали? Како дефинишете појам "меке силе"?

– Јака сила је за сваку државу њен народ. Мека сила су симпатије коју та држава има у иностранству, а када је реч о Србији и Русији, знам да оне постоје на обе стране. Ми се, као што сте рекли, налазимо на десетом месту, али не зато што смо несимпатични, већ због тога што се **већ двадесет година Русија дискредитује и то на бази дневнополитичких интереса**. Последњи пример је трагедија малезијског авиона у Украјини. Нико не зна шта се заиста десило, осим онога ко је притиснуо обарач. Постоји више различитих сценарија – неко више воли овај, неко онај, постоје различити аргументи. Међутим, **председник Сједињених Америчких Држава је себи дозволио да пре неколико дана изјави да зна ко је то урадио, да зна да су то припадници проруских снага и да одговорност за целу ову трагедију пада на Владимира Путина**. Постоје – наравно – људи којима није довољна изјава америчког председника и који и даље покушавају да дођу до истине. Али, на другој страни су и они који су крајем уха са неког телевизора ухватили ову изјаву и сада на основу ње формирају своје мишљење.

Нажалост, трагедију малезијског авиона, као и ситуацију у Украјини, Сједињене Америчке Државе покушавају да искористе тако да дискредитирају Русију. Јер, **амерички интерес је реализација гасовода Набуко, а не Јужног тока**. Први покушај био је да се докаже да је Набуко економски исплативији од Јужног тока; други – да се максимално дискредитује Русија као партнер, односно да се представи као "Империја зла". Прва варијанта је пропала – **Јужни ток је економски исплативији по свим параметрима од Набука**. Сада је на делу друга – **Русију оптужују за обарање авиона како би је дискредитовали**. То су катастрофални потези који никуд не воде.

Каква је делатност "Рострудничества" у Украјини?

"Рострудничество" се бави друштвеном сарадњом. Спремни смо да отварамо културне центре и у другим градовима широм Украјине, не само у Кијеву, али нам је потребно одобрење украјинских власти. Ми то не желимо да урадимо зато што имамо некакву корист од тога. Реално стање ствари је такво да се тражи, захтева, да

постоји реална потреба да се такви центри отварају. **Поред осталих активности које има, преко наше агенција објављују се и огласи за наставак обуке и високог школовања у Русији**. Наш центар у Кијеву је то и радио, и у априлу, мају, јуну, када је време за упис нових студента у Русији. **Број оних који желе да наставе даље школовање у Русији је огроман, чак нисмо у стању да удовољимо свим захтевима**. Хоћу да вам кажем да без обзира на тренутну ситуацију у Украјини, **интерес за образовањем у Русији не опада**.

Интересовање за руски језик расте свуда у свету, укључујући и Србију. Иста ситуација је и у Украјини, али, нажалост, тамо је све је мање места где можете да учите руски језик. **Украјинске власти последњих неколико година посебно затварају вртиће и школе које имају и руски језик**. У Кијеву, престоници Украјине, у овом тренутку не постоји ниједна предшколска установа која ради на руском језику, без обзира на то што пола становништва у Кијеву говори руски. У Кијеву има око пет стотина средњих школа. Пре двадесет година готово да су све биле рускојезичке, а сада их је остало само седам које имају наставу на руском. **Управо због тога што су ти основни интереси људи у Украјини, да тако кажем, толико ограничени, наравно да је расположење према званичним властима Кијева овакво какво јесте**. Не морате са стране ништа да радите, људи су тамо већ формирали своје мишљење. Ми ћемо као федерална агенција радити све што је у нашем интересу да помогнемо људима који иду ка нама, али, наравно, у оквирима које нам дозволи Влада Украјине.

Каква је стратегија "Рострудничества" на истоку, у Доњецу, Луганску?

– У Доњецу и Луганску не постоје руски културни центри. Председник Путин је донео одлуку да се руски културни центар отвори у Харкову, али због ситуације, овакве каква јесте, не знам када ће се то реализовати. По одлуци председника, то би требало да то буде до краја године. Што се тиче Луганска, требало би да тамо престану ратна дејства, па да се онда размишља о нечему другом, а то је опет одлука украјинских власти.

Многи ми постављају питање: "Како ви реагујете тако, а у Чеченији сте радили исто?" Деведесетих година, када смо покушавали да решимо то питање, када смо их третирали као терористе и сепаратисте, конфликт се само продужавао. Када смо коначно почели политички дијалог, а то је од тренутка када се **Владимир Путин појавио на власти, схваћено је да се не могу сви људи класификовати у истој категорији, као терористи**. Када је продужен политички дијалог, врло брзо се нашао излаз из кризе. Данас се Чеченска Република, као регион Руске Федерације, **одлично развија**. Дакле, потребан је политички дијалог.

НСПМ, 13.8.2014.
(Подвукла – Искра)

(Филип Шварм–Време)

ТЕОРИЈА И ЧИЊЕНИЦЕ ЗАВЕРЕ

Откуд одједном толика међународна брига за превенцију потенцијалних изборних немира у БиХ?

Да ли смо ми овде опседнути „теоријама завере” или нам споља често сервирају „самоиспуњавајуће прогнозе”? Покушаје домаћих аналитичара да проникну у скривене игре међународних протектора око будућности БиХ евроамерички високи и средњи представници и ниски домаћи трабанти обично дисквалификују као измишљотине или „теорије завере”. А прогнозе западних дипломата и новинара о БиХ које се косе са реалном ситуацијом на терену, а протекторат и домаћи кооперанти јавно и потајно раде на њиховој реализацији, домаћи аналитичари често препознају као „самоиспуњавајуће прогнозе”.

Ономад је на чуђење пролазника кроз Сарајево протутњала елитна јединица специјалаца британске армије под пуном опремом, а на полигону на Мањачи поред Бањалуке осванула нешто већа формација америчке војске. Нико од недобровољних домаћина у оба ентитета није знао да објасни одакле, како и зашто су нам стигли наоружани страни војници, јер су за војна питања надлежне заједничке институције. А испоставило се да су **незвани гости под оружјем и војном ресору у Савету министара и команди јединствене АБиХ своју посету лаконски објаснили као интерну ствар техничког допуњавања већ постојећег контингента међународних снага у БиХ.**

И онда су, наравно, кренула нагађања. Зашто о доласку страних трупа нису били претходно обавештени у РС, ФБиХ, БиХ? Да ли се у БиХ припрема пуч и војна диктатура? Или оружана сила треба да осигура ауторитет високог представника и реактивирање бонских овлашћења? Које су то домаће снаге, странке и лидери у Федерацији и Српској које треба да подрже удар? И шта је циљ операције: стари – централизација и унитаризација (САД) или нови – федерализација са прекомпозицијом оба ентитета (МКГ)?

ПРЕДВИЂАЊЕ ЈАВНИХ НЕРЕДА

Наравно, може се поставити питање нису ли све наведене претпоставке управо својеврсне „теорије завере”. Ето, на основу једне рутинске промене у саставу међународ-

них снага, које су у БиХ иначе стационаране већ више од двадесет година зарад очувања мира, конструишу се и слуте велике локалне и глобалне претумбације. Званично објашњење СФОРа, или како ли се то већ зове, могло би се напосто прихватити и такво какво је, колико садржаја толико и значења. **Међутим, у ширем објашњењу има и додатак који изазива основане сумње: амерички и британски специјалци, наводно, треба да обуче бх. војску за реаговање на немире приликом јесењих избора.**

Пре свега, ко и на основу чега предвиђа јавне нереде поводом предстојећих избора? Избори су се примакли на два месеца, кандидатске листе су регуларно пријављене и обзнањене, предизборна кампања је неформално већ започела у нормалној атмосфери и нема баш никаквих индикација које би наговештавале неке спонтане немире. Истина, у Федерацији је пријављен велики број по шансама изједначених кандидата за Бошњачке кључно место у Председништву БиХ, а у РС, према јулској сондажи НДИ, предност владајуће коалиције не гарантује убедљиву натполовичну већину. Али, док такав тренутни пресек стања најављује оштру политичку борбу међу страначким елитама, и власт и народ су више заокупљени отклањањем последица другог таласа поплава и дистрибуцијом ваучера, него октобарским изборима. Многи од анкетираних чак још и не знају ни да ли ће изаћи на изборе, а камоли за кога ће да гласају. **Откуда онда одједном толика међународна брига за превенцију потенцијалних немира у БиХ? Поготово што знамо да су се исте међународне адресе одушевљавале мартовским социјалним протестима, са разбијањем и паљењем јавних објеката по бошњачким местима, и искрено жалиле што се нису проширили и на Српску.**

Затим, већ у првим коментарима на долазак англоамеричких војника примећено је да је обезбеђење јавног реда и мира посао полиције, а не војске. Али и то да је **јавна безбедност подељена између ентитета док је војска централизована.** С обзиром на то да је систематско „међународно” отимање ентитетских надлежности запело 2006. године управо код обједињавања полиције, логично је претпоставити да се сада из овога тренирања војске за унутрашњу упо-

Теорија и чињенице...

требу крије намера да се полиција маргинализује у претпостављеној ванредној ситуацији.

„САМОИСПУЊАВАЈУЋЕ ПРОГНОЗЕ”

„Дух уместо слово Дејтона”, „говор европске БиХ једним гласом”, „неопходне уставне реформе”, „функционалнија БиХ” и други плеоназми за круњење ентитета и централизовање државе већ десетак година нису имали никакву шансу да прођу редовну легалну процедуру у РС, нити да добију руску сагласност у међународном Савету за имплементацију мира. Зато би можда нека већа гужва коју би у октобру испровоцирале поражене странке у РС („Покрадени избори!”), могла да послужи као алиби за проглашавање ванредног стања. Ентитетске полиције би биле стављене под команду јединствене војске, а ова препотчињена команди НАТО и високом представнику као највишој цивилној власти. Тако би, речима Хилари Клинтон, „недовршени послови у Босни” могли да се приведу крају.

Истина, врховни командант ОС БиХ је трочлано Председништво БиХ, али, ем се они ни у чему не слажу, ем би кратки интегритет непосредно након избора, када је једнима мандат истекао, а други још нису положили заклетву, у атмосфери уличних немира био жива згода да ствар привремено преузме неко са стране. Истина је, такође, да су ОСБиХ таман толико јединствене колико и цивилна БиХ, али ако би, рецимо, „бошњачка компонента” била упућена да силом уредује у Српској, као и обратно, лако би се постигла завидна ефикасност.

Наравно, речено, баш све о све, личи на „теорију завере”. Али, као што су за нас задужени странци месецима уочи рушилачких мартовских протеста у Сарајеву, Зеници, Тузли итд. хушкали против „неспособне и корумпиране власти” и позивали народ да је смени, сада нам уочи избора отворено сугеришу да би било добро да се власт у октобру промени. И при томе се и не либе да речју и делом покажу које странке и политичари би им били по мери, а који не, као што и ми знамо зашто им једни требају, а други сметају. Због свега тога ипак не треба искључити да су инострани војници на Мањачи део „самоиспуњавајуће прогнозе”.

Прес РС, 12.8.2014. **НЕНАД КЕЦМАНОВИЋ**
(Подвукла – Искра)

Захтев за рехабилитацију Милана Недића поново на разматрању

Апелациони суд у Београду наложио је београдском Вишем суду да поново размисли захтев за рехабилитацију председника српске владе у време немачке окупације у Другом светском рату, генерала Милана Недића, пошто је укинуо решење којим је зимус тај захтев одбачен као неуредан.

Захтев за рехабилитацију Недића одбачен је 7. фебруара ове године јер је Виши суд сматрао да предлагачи рехабилитације нису заинтересована лица за подношење тог захтева, али је разматрајући жалбу предлагача Апелациони суд укинуо то решење, објављено је на сајту суда.

Зашто је први захтев одбијен:

Захтев су поднели Српска либерална странка, односно њен правни наследник Српски либерални савет, Удружење политичких затвореника и жртава комунистичког режима и Александар Недић – праунук Милана Недића.

Виши суд је одбацио захтев образложивши да уз њега предлагачи нису доставили доказ, односно акт о оснивању из којег произлази да су наведени предлагачи заинтересована лица за подношење захтева за рехабилитацију.

Такође, јер је предлагач Српска либерална странка брисана из регистра политичких организација чиме је изгубила статус правног лица, као и јер је пуномоћник предлагача обавестио суд да је престао да обавља адвокатску делатност.

Апелациони суд је у образложењу навео да првостепени суд није у потпуности утврдио све чињенице и околности и није дао јасне разлоге за свој закључак, не ценећи при том да у списима предмета постоји пуномоћје другог адвоката, који је пуномоћник Српске либералне странке, Удружења политичких затвореника жртава комунистичког режима.

„Уважавањем жалбе пуномоћника предлагача, првостепено решење морало да буде укинито и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак”, навео је Апелациони суд.

Захтев за рехабилитацију поднет је суду пре шест година, 2008. године. Подносиоци захтева за рехабилитацију тврде да је Недић био жртва прогона и насиља, и да је 1946. године убијен, односно да није извршио самоубиство, како је тада званично саопштено.

Медији су пренели да је у захтеву стоји да је неприхватљива оцена комунистичких власти да је Недић издајник и да је крив за страдање Срба у време окупације, већ да се залагао за то да Срби са осталих подручја некадашње Југославије, њих око 600.000, пређу на територију Србије и тако буду заштићени од ликвидације. (Танјуг, 7. 8. 2014)

Тешке последице евентуалног пораза у Малорусији по Русију

Када ће Кијев покренути нову офанзиву на Донбас и чиме ће се она завршити?

Јулска офанзива Кијева на Новорусију није довела до преокрета ситуације и пораза снага самоодбране, и стављање Доњецка под контролу Кијева. Упркос чињеници да је предузет напор на ангажману практично свих постојећих снага и резерве, кијевске казнене експедиције практично су успеле да преузму контролу само над 6 рејона Донбаса. Притом, нису успели остварити основни циљ – окружити Доњецк и изоловати га од Русије, стављајући границу под контролу.

Кијеву је неопходна победа пре захлађења

За две недеље непрекидних борби, кијевски кажњени одреди претрпели су тешке губитке. У „јужном лонцу” потпуно су разбијене две мобилне бригаде Оружаних Снага Украјине (ОСУ) и два батаљона Националне гарде, а саме групације су разбијене и ликвидирани. На осталим правцима непријатељ је одбачен уз значајне губитке у живој сили и техници. За свега две недеље Кијев је претрпео губитке од више од 1 200 убијених војника и официра, то јест, губици су износили више од 80 људи за 24 часа! Број рањених се рачуна на више од 3 000 људи. Уништено је између 30 и 40 тенкова и више од 200 јединица оклопне технике и аутомобила.

Као резултат тога, последњих дана јула команда је била принуђена да заустави офанзиву и чак да повуче војску са најопаснијих позиција. Ради се у ствари о војном поразу Кијева. Већ трећем, од почетка такозване „антитерористичке операције” (АТО). Укупни губици Кијева за три месеца рата против Донбаса већ износе више од две и по хиљаде убијених војника и официра. У борбама је изгубљено више од 120 тенкова и око хиљаду оклопних транспортера, самоходки и друге технике на точковима. На небу изнад Донбаса срушено је 16 авиона и хеликоптера ОСУ.

Очигледно да се продором у дубину Донбаса, Кијев буквално купа у крви. Упркос свему, **политичко руководство Украјине и даље сматра да може насилним путем решити „проблем Донбаса”** и наставља са увећавањем војних групација. Рат на југо-истоку данас је постао главно занимање кијевске власти и интересима рата данас је потчињено све. **Председник Порошенко је свестан да перспектива одуговлачења рата може бити фатална за његову администрацију и он од својих генерала захтева да по сваку цену заврше рат пре хладноћа**, јер армија једноставно није спремна за вођење борбених дејстава зими. На складиштима нема ни нормалне зимске униформе, ни прилагођене за зиму теренске инфраструктуре, шатора логора, позадинске опреме, теренских радионица за ремонт у зимским условима. И отезање рата до

појаве хладноћа може постати катастрофално за ОСУ.

Акцент на ударну песницу

Због тога ће Генералштаб у Кијеву почети убрзану припрему за нову офанзиву на Донбас, узимајући у обзир искуства претходних месеци. Ако је до сада кијевска команда наступала практично „тетурајући”, придодајући резерве које су пристизале и убацујући их у бој практично „са точкова” (што је озбиљно умањивало њихову одбрамбену способност), сада треба очекивати да су „осведочени” генерали извукли поуку и да ће за следећу офанзиву бити бачене раније већ припремљене оперативне групације нивоа корпуса, чије убрзано формирање тече у рејону спровођења „АТО”. Сада је у току попуњавање техником и кадровима. Техника се узима са складишта и база конзервирања и после ремонта на заводима предаје се војсци, а кадровски састав се попуњава путем ванредне мобилизације.

Према замисли украјинских генерала, свака таква групација треба да обухвата од три до пет бригада ОСУ у својству главне ударне силе; поједини батаљони „Националне гарде” – до 5 јединица – у својству „лаке пешадије” и јединице унутрашње војске за „чишћење” освојених територија, као и одреде специјалне намене и позадинске јединице. У састав групације ће ући до 100 тенкова и до 150 артиљеријских оруђа и ракетно-зенитних комплекса. Укупан број такве групације може износити 20 хиљада војника и официра.

Кијеву је за успешну офанзиву на Донбас потребно формирати не мање од три такве групације. А укупан број кијевске казнене армије крајем августа може износити већ више од 80 хиљада војника, официра националне гарде и „добровољаца” различитих јединица „приватних” војних компанија. Није неосновано очекивати да ће нови масовни наступ уследити средином августа, када ће углавном бити завршено формирање нових јединица. Но, то апсолутно не значи да ће до тада на фронту владати затишје. Кијевска команда ће локалним ударима бушити одбрану снага самоодбране и покушати да реши тактичке задатке по питању побољшања својих позиција и успостављања контроле над кључним тачкама.

Нејасни наговештаји кијевских политичара да ће нова офанзива представљати изненађење за ополченце и да ће бити „ефикасна”, значи пре свега да ће тактика раздвојених по фронту батаљона тактичке групације (на шта су се сводили претходни наступи) бити замењена концентрацијом снага на кључним правцима и моћним раздвајајућим ударима, стављајући акценат

Када ће Кијев...

на ватрену моћ и надмоћ у тешкој техници. „Ноу-хау” – супервисока концентрација ватрене моћи артиљерије и тенкова која треба да гарантује гушење огњишта супротстављања и да „расчисти” пут за „тешку” пешадију која чисти „одрађену” територију.

Очигледна слабост овакве стратегије јесте што у њој нема суштински ничег новог. Све се поново своди на надмоћност у тешкој техници и артиљерији. И задаци остају исти – одсецање Донбаса од границе са Русијом и пресецање његове територије на два дела, уз окружење Доњеца.

„Смрт махновштине!”

Данас је Донбас спреман да се томе супротстави, али то тражи мобилизацију сила и средстава снага самоодбране и прилагођавање војне структуре Новорусије. Пре свега, наравно, мора да се уклони „махновштина”, када је велика бројност снага самоодбране била „разбацана” на десетине одреда различитих теренских команди, који практично нису узајамно између себе координирали. Трпети даље такву ситуацију – значи ризиковати да се све изгуби! Једино потпуна концентрација сила и средстава у рукама јединствене команде – може донети успех.

Поред тога, као што сам раније већ писао, неопходно је формирање „тешких” мобилних формација (нивоа бригаде), које имају моћно артиљеријско и противтенковско наоружање и које би се могле премештати унутар периметра одбране и наносити контраударе на најкритичнијим местима. Села Донбаса као и путна мрежа, омогућавају да се успешно и на време врше маневри резерве и да се концентришу на најопасније правце. Потребан је озбиљан рад на повећању ефикасности артиљерије, ради чега је неопходно пребацивање у републику специјалиста-добровољаца, ради формирања савременог система за уништење противника ватром.

Несумњиво да у време затишја кључни моменат представља обавештајно-диверзантски рад јединица на уништењу комуникација непријатеља.

Спаљена земља

Но, поред војне опасности, над Донбасом се надвила квалитетно нова претња. Практично, живот у англомерацији Доњецк-Луганск је парализован. Регион се налази у стању хуманитарне катастрофе. Системи водоводног снабдевања су или уништени или оштећени, струје нема у великом делу села и градова, гасоводи су такође делимично оштећени, достава намирница практично је прекинута, нема лекова. Гранатирање и бомбардовање свакодневно односе животе десетина мирних грађана.

Нормалан живот људи овде није могућ. Регион се претворио у „мини-Југославију” са почетка 90-их година прошлог века. Као последица тога – муњевито се мења расположење људи. Становништво измрцварено ратом већ очајно жели само једно – да се сав тај ужас већ једном оконча.

Полагано али непрекидно „сужавање” територије Новорусије од стране украјинског казног корпуса (а данас се њена територија смањила са 36 региона и 42 града са становништвом од 6 милиона људи) постаје све више деморалишући фактор. И све се јасније поставља питање: колико се још може одржати англомерација територије под контролом ДНР и ЛНР и шта ће бити потом?

Какве су последице губитка Донбаса по Русију?

Оне су поражавајуће. Изгубивши Новорусију, Русија би претрпела крупан геополитички пораз.

Као прво, она ће читавом свету демонстрирати своју неспособност да се ефикасно супротстави удруженом притиску САД и НАТО пакта, самим тим и своју незрелост, завршно се сместивши у разред „регионалних” држава.

Као друго, та победа ће у Украјини завршно учврстити постојећи режим и дати му одрешене руке у даљим притисцима на Русију и почетак свеобухватне кампање за „повратак” Крима. Очигледно да чак и кад би „дала” Донбас, Русија више не би могла изаћи испод режима санкција. Оне ће се аутоматски продужити до повратка Крима, а у зависности од развоја ситуације, могу се само појачавати.

Као треће, у самој Русији ће губитак Донбаса неминовно изазвати „ефекат Милошевића” – огромно разочарење друштва у неспособност вишег политичког руководства земље да оцени последице донетих одлука и недоследност у њиховом спровођењу. Руско друштво је спремно да поднесе тешкоће притиска на Русију и да се сједини око председника у условима ефикасне подршке Донбасу – али апсолутно неће прихватити његову предају, логично постављајући питање – због чега је било потребно супротстављање Кијеву и САД и трпети штету, да би се на крају све предало?

Већ је свакоме апсолутно јасно, да независно од тога хоће ли Русија подржати Донбас или ће одустати од Донбаса, од стране Американаца и њених савезника њој ће бити нанета огромна економска штета. Ма колико економисти објашњавали „корисност” санкција за руску привреду у будућности, у стварности ће то значити десетине и стотине милијарди долара штете нашој привреди.

Уколико у Кремљу нису свесни свих тих (Крај на стр 18)

После увођења контрасанкција

Русија позива алтернативне снабдеваче, међу њима и Србију

Министарство пољопривреде Русије припремило је списак алтернативних земаља–снабдевача пољопривредним и прехранбеним производима које би могле да замене земље којима је Москва увела санкције, рекао је новинарима ресорни министар Николај Фјодоров.

Испоруке меса из Европске уније, САД и Канаде могуће је заменити увозом из Бразила, Уругваја, Парагваја, Аргентине и Белорусије, навео је министар, а преноси Итар тас. „Тај посао је већ почео, јуче смо акредитовали више од 40 нових предузећа у Бразилу”, прецизирао је он.

Недостатак испорука сира, маслаца и млека у праху министарство намерава да надомести производњом из земаља Јужне Америке и Новог Зеланда, поврће увозом из Турске, Аргентине, Чилеа, Кине, Узбекистана и Азербејџана, јабука и крушака испорукама из Аргентине, Чилеа, Кине и Србије.

Вишње, трешње, кајсије и брескве могу се увозити из Узбекистана, Азербејџана, Јерменије, Турске и Ирана, цитрусе из Египта, Марока, Турске и Јужноафричке Републике, закључио је министар.

Економске санкције које је Русија увела појединим државама отварају простор за огроман раст извоза домаћих производа, како би та држава надоместила увоз пре одлуке о узвратним санкцијама према САД, ЕУ, Аустралији и Канади, рекао је Танјугу председник Привредне коморе Србије (ПКС) Жељко Сертић.

Сертић каже да је руско тржиште отворено пре свега за шљиву, али и за друге пољопривредне производе и прерађевине, пре свега млека, као и кондиторске производе.

Он је апеловао на домаћу привреду да организује своје потенцијале, и навео да је Привредна комора Србије послала захтев свим општинама да детектују компаније које имају могућност извоза на руско тржиште.

Такође, компаније које имају обавезе према компанијама у региону, ЕУ или неким другим подручјима треба своје обавезе да наставе да испуњавају, нагласио је Сертић.

„Важно је напоменути да наши привредници који желе да изађу на руско тржиште морају да буду свесни да је оно данас потпуно другачије него што је некада било. Руско тржиште је данас много сложеније, захтеви су далеко специфичнији и већи, а контроле инспекцијских служби су веће него раније”, нагласио је Сертић.

Прошле године је око 768 фирми извезло неку робу на руско тржиште и свима смо послали упутство за извоз робе које садржи упутство о дозвољеним нивоима и средствима којима сме да буде третирано воће и поврће, као и на који начин руске инспекцијске службе врше контролу.

„И пре 1. августа када су уведене санкције

на увоз пољопривредних производа из Пољске, а поготову јуче када је донета одлука да се уведу економске санкције свим земљама које су увеле санкције Русији, имали смо специфичан споразум са Русијом и могућност да највећи део производа извеземо на јединствено руско тржиште без плаћања царине и посебних такси”, објаснио је Сертић.

Тада смо, како је казао, имали простор за огроман раст, а сада још више када је дефинитивно јасно да ће се у Русији појавити потреба за увозом нових производа како би се супституисао досадашњи увоз.

Сертић је навео да је у 2013. години Руска федерација увезла прехранбених производа у вредности од 42 милијарде долара, док је Србија у том периоду извезла 185 милиона, те да та велика разлика представља потенцијал за Србију.

Када је реч о производима који сада могу да буду траженији, Сертић је казао да имају неограничене потребе за сувом шљивом, али је проблем што је ове године имамо мало чак и за домаћу ракију.

Затим, нису испуњење ни досадашње квоте извоза меса и месних прерађевина за Русију и ЕУ. „Развој сточарства у Србији јесте једна од приоритетних грана, али исто тако враћање и занављање култура као што је шљива по којој је Србија некада била позната”, навео је Сертић.

Тржиште Руске федерације је такође отворено и за све прерађевине од млека и млечне производе, сиреве биљног порекла, кондиторске производе, широку палету пољопривредних односно прехранбених производа, али под условима који важе за све па и за нас, нагласио је Сертић.

Амбасадор Србије у Русији Славенко Терзић изјавио је данас да би наша земља могла значајно да повећа извоз робе у Русију, чиме би могао да буде компензован изостанак увоза у Русију роба из других држава.

Руски медији су преносећи изјаву амбасадора Терзића навели да је он поменуо извоз свежег воћа и поврћа, посебно јабука и шљива, као и смрзнутог и конзервираног воћа и поврћа, али и месних производа.

„Потенцијално Србија може да повећа извоз свежег, сушеног и прерађеног меса, кобасица и конзервисаних производа. Не мање важан производ српског извоза је вино. Могуће је и да се повећа извоз алкохолних производа”, рекао је Терзић, како преносе руски медији.

Према његовим речима, Србија је веома интересантан партнер за Русију у смислу трговинског и економског обима, иако он раније није био висок, а кретао се око три милијарде евра годишње.

7.8.2014.

Танјуг

Када ће Кијев...

последица или сматрају да их могу минимизирати, сваливши кривицу на неколико функционера извршне власти високог ранга, онда је то њихова груба грешка. **Ефекат губитка Донбаса ће обезвредити све претходно добијене политичке дивиденде.**

Због тога је крајњи тренутак да Кремљ коначно схвати сву драматичност садашњег тренутка. Практично, **сада је ситуација у крајњој фази напетости. После њега долази прелом – или са фаталним последицама по Новорусију или са фаталним поразом Кијева, који ће на крају постати свестан ситуације да насилно није способен решити проблем југо–истока.**

Потребне су екстерне мере

Данас главни проблем не представља способност команданта Игора Стрелкова да ефикасно заштити градове Донбаса, није ни у томе колико Александар Бородај одговара месту премијера. **Најважнији проблем лежи у томе да се више не може дилетантски бавити Новорусијом.** Ако је пре три месеца, не учврстивши се како треба, нова кијевска власт била очигледно слаба у војном питању, растрзана и није имала јасну представу о формулисаном одговору на претњу отцепења Донбаса и Луганштине, што је омогућавало да се релативно ограниченим снагама (не удубљујући се превише у унутарукрајинске сукобе) подржава и развија устанак на југо–истоку, то се **већ почетком јуна ситуација почела оштро мењати.**

Тада се у кризу енергично укључио нови фактор – САД. Украјина је добила огромну финансијску и организациону подршку, а што је најважније – моћни морално–политички фактор „савезника” који је практично ставио Украјину под своју заштиту. Кијевско руководство је могло да се у потпуности усредсреди на вођење борбених дејстава и мобилизиравши све постојеће ресурсе и све добијене кредите, за следећа два месеца развије казнени корпус са више од 50 хиљада војника. И премда је његова борбена способност била и остаје веома ниска, огромна предност у тешкој техници, артиљерији и авијацији ће му дозволити да реши постављене задатке.

Очигледно, украјинска команда је напипала слабе карике у ланцу одбране Новорусије – одсуство јединства снага и средстава јединица самоодбране и практично „сељачку” психологију и тактику „теренских командира”, при којој је иницијатива потпуно препуштена противничкој страни. Већ током прошле офанзиве кијевска команда је покушавала да искористи ту слабост, обилазећи чворове супротстављања и пресецајући комуникације, самим тим лишававући их ресурса за ефикасну одбрану.

Истовремено са тим, САД и њени савез-

ници су покренуле свеобухватни и координирани напад на Русију. Под плаштом санкција, против нас је практично покренут економском блокадом. У таквим околностима „камерно” остварење пројекта на заштити Новорусије постаје немогуће у будућности. **Данас је неопходна КВАЛИТЕТНА свеобухватна промена у пружању помоћи ДНР и ЛНР.** Разједињена дејства различитих структура, када су „униформисана лица” заузета ратом, „економисти” – тражењем новца за „крпљење рупа”, а „социјалци” решавању питања избеглица, све без узајамне координације – **неопходно их је ујединити у јединствени штаб за подршку Новорусији, са најширим правима и овлаштењима.**

На копну – Русија

Неопходно је на крају крајева, да сами себи признамо да се налазимо у ратном стању. Али не са Украјином која у њеној садашњој ипостаси не би постојала ни пола године, него са **најмоћнијом државом на планети – САД,** које стоје иза њених леђа. **Циљ овог рата је – потпуна деструкција савремене Русије и потпуно чишћење њеног политичког руководства.**

Американци покушавају да исправе своју грешку из 1991. године – очување Русије као јединствене земље. Сада говоримо само о деоби Русије на низ малих субјеката. **Данас је борбено поприште – југо–исток Украјине, Донбас.** За САД је изузетно важно да се пробије у зону виталних интереса Русије, да их подржи и ојача стратешког партнера Петра Порошенка и његову „здраворазумну” елиту која је заузела власт у Кијеву. **И да са те одскочне даске почну са парањем Русије, користећи победу у рату као „неутронску бомбу” против руководства Кремља.**

Најбољи одговор ће бити јасан и разумљиво дефинисан пројекат „Новорусије” као пројекат нове Украјине, слободне од браон прљвштине бандеровштине, нациста „правосека”[1], лопова олигарха. Украјине у којој ће се ујединити све најбоље, све што је повезано са историјском перспективом појма братске повезаности руског и украјинског народа.

Потребна је хитна широка хуманитарна помоћ, спасавање становништва Новорусије од глади и хуманитарне катастрофе. Неопходно је формирање плана обнове Донбаса и укључивања његове привреде у структуре јединственог економског пространства. И наравно, неопходна је најозбиљнија и енергична војна помоћ. Само велики војни пораз може натерати Кијев да схвати бесперспективност насилне варијанте, да седне за преговарачки сто и прекине рат.

[1] Назив за пронацистичке припаднике „Десног сектора” – руски „Правый сектор” (прим. прев.).

Фонд Стратешке Културе
11.8.2014.

Владислав Шуригин
(Подвукла – Искра)

ПОСЛЕДЊИ АМЕРИЧКИ ЗАДАТАК МИЛА ЂУКАНОВИЋА

Зашто је антисрпска политика за Мила Ђукановића питање политичког живота и смрти

Некадашњи план црногорског лидера Мила Ђукановића – поједностављено изречен – да његову земљу „Русија храни, а Америка брани” разбио се у парампарчад. Наиме, најпре су САД одустале (привремено?) од тога да Подгорицу „бране”, када су одложи-ле пријем Црне Горе у НАТО, који је, према Ђукановићевим очекивањима, требало да се догоди до краја 2014. године. И поред обећања из Вашингтона и потпуног потчињавања Ђукановићеве политике том циљу, остало је да од пријема у НАТО неће бити говора пре краја 2015. године.

Том циљу било је усмерено и Ђукановићево придруживање санкцијама САД и ЕУ против Русије, што је доживљено као скандал без преседана, с обзиром на традиционално добре односе две земље, запечаћене тиме што је, поред огромне подршке коју је уживала, Црна Гора цела два stoleћа била и буџетска ставка руског цара. У четвртак се у склопу одговора на санкције, које је Русија најавила против земаља које су се сврстале у табор њених противника, нашла и Црна Гора, тако да је на неодређено време одложена иначе жива привредна сарадња Москве и Подгорице. Тиме је отпао и онај други део Ђукановићеве стратегије – да Русија „храни” Црну Гору.

Поред тога, Ђукановић се, после избора на којима није било јасног победника, нашао на прагу губитка локалне власти у Подгорици, што многи посматрачи виде као прву степену за његово склањање и из републичке власти. Избор „антиђукановићевског” градоначелника би се, по свој прилици, већ догодио да нема притиска из Америчке амбасаде у Подгорици на странку Позитивна Црна Гора, без које није могуће формирати локалну владу. За то време, чини се да земље ЕУ, посебно Немачка, желе Ђукановићев одлазак, будући да се залажу за проглашење градоначелника из редова његових противника, али за сада ниједна страна не може да учини више од тога да избор првог човека Подгорице држи блокираним.

УТИЦАЈ АНДРЕЈА ПОПОВА

Колики је Амерички утицај на власт у Подгорици, најбоље се показало крајем 2012.

године, кад је опозициони лидер Небојша Медојевић оптужио америчког дипломату Андреја Попова да, „као резидент ЦИА у Подгорици, утиче на дешавања на црногорској политичкој сцени”. Лидер Покрета за промјене навео је, између осталог, како је Попов утицао и на својевремено формирање црногорске владе и на смене на врху тамошње обавештајне агенције – АНБ.

Из Америчке амбасаде демантовали су те наводе, објашњавајући да је Попов један од првих секретара амбасаде, а не резидент ЦИА. То саопштење зауставило је полемику, али остало је како су председник владе Ђукановић и Душко Марковић, министар правде и практично други човек владе, били незадовољни радом АНБ (Агенција за националну безбедност), те су од директора АНБ Бора Вучинића захтевали да смени неке своје високе сарадника, да би, кад је овај то одбио, покушали да смени њега.

Умешали су се Амбасада САД и Попов, и Вучинић је остао на свом положају, док Ђукановићу и Марковићу није преостало друго него да кажу, како је писао дневни лист Вијести, да су Вучинићем задовољни „само у једном сегменту: у размјени тајних информација са иностранством”. Да је Медојевићеве изјаве требало схватити озбиљно показало се веома брзо, приликом избора за директора Управе полиције. Кандидовао се и Владан Јоковић, бивши функционер АНБ, који, према медијским извештајима, није прошао јер су „дипломатски представници неколико НАТО чланица, посебно Американци” дали до знања да „Јоковић није добродошао на ту функцију због праћења дипломата”.

Још један „отисак прстију” Америчке амбасаде у црногорској политици је главни архитекта црногорског уласка у НАТО, помоћник министра одбране Иван Машуловић, некада такође функционер АНБ и саветник за безбедност бившег премијера Игора Лукшића. За Машуловића је у марту 2012. Медојевић рекао да нема „безбедносни кредибилитет” за обављање високе функције у Министарству одбране.

АНТИСРПСКА ПОЛИТИКА И НАТО

Наиме, Машуловић, још један од функционера–курсиста који су прошли „америчку обуку”, кандидат за министра одбране, један је од оних црногорских функционера који су се у хијерархији пробијали спремношћу да проводе антисрпску кадровку

Последњи амерички...

политику у свом Министарству. Наиме, у Министарству одбране више нема Срба на иоле вишој функцији унутар професионалног корпуса службеника. Истина, није другачије ни у Министарству полиције, Министарству спољних послова, поменутој АНБ..., без обзира на то што су Срби у Црној Гори најбројнија национална мањина и што је та врста дискриминације у супротности са нормама Европске уније, којој Црна Гора тежи.

Наравно, велико је питање ко заправо проводи овакву националну политику у Црној Гори – црногорски државни врх или њихови западни ментори? Питање је утолико значајније што слична политика влада и у другим балканским земљама у којима су Срби мањина и у којима Американци воде главну реч.

Прекидајући своје историјске везе са Русијом, чак и захлађујући контакте са водећим европским државама, попут Немачке, која има највећи утицај у црногорским опозиционим странкама, Ђукановић је своју судбину у потпуности везао за Вашингтон. Вођен Кисинџеровом девизом да је „опасно бити амерички непријатељ, али је погубно бити амерички пријатељ”, Ђукановић је одлагањем пријема у НАТО доживео велики ударац.

Постоји неколико теорија зашто се то догодило. Према првој од њих, лансираној управо из америчких кругова, Црна Гора је на чекању зато што у својој војсци има много руских шпијуна. Истинита или не, ова теорија најбоље је послужила у понижавању Ђукановића. Према другој теорији, пријем Црне Горе и Грузије блокирала је Немачка, са аргументацијом да би то отворило врата и пријему Украјине, односно да би ти приједи били очигледно изазивање Русије.

Чини се, међутим, да је истини најближа трећа теорија. Наиме, Американци желе да у НАТО Црну Гору приме заједно са Србијом. Речју, Црна Гора је, гурајући Србију заједно са собом у НАТО, добила свој последњи задатак у једноиподеценијској политици притисака на Београд. Ако се то оствари, биће то последња антисрпска мисија Мила Ђукановића, која ће накнадно објаснити и смисао његове антисрпске кадровске политике у Подгорици. Ако се не оствари, црногорски премијер остаће и без свог последњег заштитника. Закључак је очигледан и једноставан: антисрпска политика је за Мила Ђукановића питање политичког живота и смрти.

Стандард 7.8.2014.
(Подвукла – Искра)

АНДРЕЈ МИЛАНОВИЋ

УПОЗОРЕЊЕ НА ВРЕМЕ ИЛИ СРПСКА ЗАМКА РУСКИХ САНКЦИЈА

Неки већ виде могућност зараде за ратаре из Србије на руском тржишту. Нажалост, то је мало вероватно

Објављен је руски одговор на санкције Империје: забрана увоза хране из држава које учествују у америчкој кампањи против руских појединаца и предузећа.

Неки већ у овоме виде могућност зараде за ратаре из Србије. Нажалост, то је мало вероватно. Чак и да мајске поплаве нису уништиле усеве и сточни фонд – а јесу – пољопривредна инфраструктура Србије је скоро потпуно уништена дугогодишњом политиком власти и увозничког лобија. Ако и има неких вишкова који би се евентуално могли извозити, за то просто не постоји инфраструктура, јер се пољопривредним производима још увек тргује кроз архаичну институцију државног откупа.

Да све буде још горе, нема разлога да Русија верује произвођачима хране из Србије. Јесмо ли заборавили на јунску аферу са кварним прасићима, који су извезени као српски а уствари је била реч о меду из ЕУ којем је истекао рок трајања? Или на аферу са шећером из 2004, када је лоби повезан са „досманлијама” извозио наводно српски – а уствари увезени папрепаковани шећер у ЕУ? Нису Руси верице, па да не знају с ким имају посла – барем кад је реч о власти. Народ, то је већ друга прича.

Тужна и ружна је чињеница да квислиншки култ и државни врх чине све да привредну сарадњу Србије и Русије или онемогуће или њене плодове преусмере у сопствене џепове. Знајући како раде и на каква су непочинства спремни, не би ме нимало изненадило да ускоро не дође до још једног скандала са неисправном, црвљивом или отровном „српском” храном” упућеном пут Русије. А ако после тога Москва у самоодбрани укине трговинске повластице Србији као непоузданом и лажљивом партнеру, култисти ће то једва дочекати, вриштећи да је ето „Русија увела санкције Србији”, и тиме правдати своју политику улизиштва и подаништва атлантској Империји.

Да не кажете после да нисте знали или да вас нико није упозорио.

Сајт: Сиви Соко
(Подвукла – Искра)

НЕБОЈША МАЛИЋ

Предстојећи тешки изазови...

За Путина су се спојиле одбрана Доњецка и историјска прекретница за Русију

За Путина ће недозвољавање пада Доњецка вероватно значити и отварање новог фронта у Русији, а то је онај на којем ће за противнике имати – московску олигархију. То може бити врло непријатно, али може и значити да Русија коначно полази за тражењем новог развојног модела, са новим националним социјално–економским системом. А то је већ крупан залагај, то је – историјска прекретница.

Од 17. јула до 6. августа (време писања овог чланка) Владимир Путин није послао ниједну политичку поруку о украјинској кризи. Истовремено, није се могло ништа више чути ни од разних руских званичника, осим „кретања по инерцији” и понављања давно конструисаних фраза.

Тек 6. августа је, на иницијативу руске дипломатије, одржана седница СБ УН посвећена прекомерној употреби силе у Донбасу, а председник Русије је затражио да се утврди листа противмера као одговор на економске санкције ЕУ. Истовремено, Порошенкова власт концентрише све разорније наоружање око Доњецка, желећи да изведе последњи велики напад пре почетка зиме.

Шта се дешава у Москви? Да ли треба очекивати пад Доњецка?

Рат између САД и Русије се води на седам шаховских табли и све што се дешава треба гледати у овом, сложеном оквиру (информативни рат, војне акције у источној Украјини, економске везе Русије са ЕУ, рат у сектору енергетске безбедности, дипломатија, питање злочина против човечности, политичко–економска ситуација у Кијеву).

Владимир Путин је до сада показао велику дозу опрезности и прилично стрпљења. Чак толико да су све чешће критике на његов рачун.

Иницијативу је препуштао противнику, у појединим тренуцима је вешто симулирао повлачење и покушавао да минимализује штету која се оваквим сукобљавањима мора претрпети.

Није често вукао офанзивне потезе, али када јесте, они су били јаки и пројектовани тако да оставе дугорочне последице (од враћања Крима под окриље Русије, преко покретања истрага за злочине против човечности – што ће дугорочно бити полуга за притисак на Кијев, до увлачења Аустрије у пројекат Јужни ток – што треба да послужи током 2015. амортизацији америчког притиска на балканске земље).

Противник је, наравно, на сваку од његових иницијатива одговарао брутално, подижући улог до невероватних висина. *Са циљем да се отвори и осма табла у партији: унутрашња политичка стабилност у Москви.*

Дестабилизацијом Русије, макар било каквом, САД би стекле одлучујућу предност у овом рату. Почетак акције је био тренутак обарања малезијског путничког авиона 17. јула. Уследило је затим тешко оптуживање Русије, демонизовање руског председника и увођење новог, до сада најоштријег пакета економских санкција.

Несумњиво, све акције се каналишу директно и лично према Путину, *чија се позиција покушава ослабити.*

Када већ није ишло другачије, као и у Ираку, Сирији, Југославији и Либији – од кључног човека у државном систему покушава се направити најслабија карика. Питање је овде, свакако, како Владимир Путин доживљава „личне” нападе.

Није да човек на његовом месту и са толико искуства може имати *илузије о томе како свет функционише и шта му САД спремају*, али, није ни баш лако издржати оволики притисак. До јуче је чак и у очима својих противника био „државник светског формата”, а данас је човек „са лицем пацова”, „убица деце”, „парија”, „нови Хитлер”... Он је неко кога се треба клонити, са њим се више западни политичари не чују редовно, не позивају га у посете.

Од Путиновог доживљаја западног притиска зависи пуно тога, **али је још битнија његова реакција на притисак који долази изнутра, из саме Москве.**

Углавном, последица унутрашњег притиска је да се све чешће може чути како **треба пустити да се „ствар у Доњецку заврши”.**

Александар Дугин је сав тај свет који врши притисак већ разврстао у пету или шесту колону. Истина, структура тог блока који се формира је шаренија, има ту и поштених људи, који се занимају за дугорочно планирање, и уплашених, и оних који лако подлежу првом утиску.

Према мишљењу већине руских аналитичара и политичара, **Украјина се не може одржати. Са ратом у Доњецку или без њега, пре или касније, ова земља ће се једноставно распасти.**

Разлога за овакве тврдње је више, од тога да организован национални економски систем не постоји, да следи рат тајкуна за утицај и профите,

За Путина...

да институције више практично не постоје, да су међуетнички и међуљудски односи трајно поремећени... Према овим тврдњама, када је већ тако, онда је можда и боље пустити да ово са Доњецком и Луганском народном републиком „некако склизне”, јер то више служи за „национално хомогенизовање у Кијеву” и не представља интерес Русије. Устаници ионако не могу да парирају Укрима, нити у људству, нити у техници, а за сваки даљи наставак ратних дејстава биће оптужена Русија. Уз оптужбе иде и нови пакет санкција, нова демонизација Путина, нови брутални инциденти који доводе Русију у све тежи положај у међународним односима.

Међутим, и поред свих „рационалних образложења” зашто се „утишати око Доњецка”, Дугин је у највећем делу у праву.

Гро активности усмерених ка вршењу унутрашњег притиска потиче из олигархијске мреже и клијената Запада. Њих претерано не интересује судбина Украјине, већ профити које остварују на основу монополског положаја на руском тржишту. Важно је да се ово заврши, да се постојећа оштра конфротација ублажи и настави са несметаном трговином.

Овој касти није чак ни битно да Запад укине санкције Русији, нема међу њима неких великих извозника, нити привредника који производе ишта сложеније од лопате. Битно је само да Русија не уводи санкције Западу, јер би то значило стављање рампе за увоз западних производа, а на томе се управо и богате.

Просто је невероватно да близу две трећине роба широке потрошње Русија увози!? Делимично, за ово је крив и сам Владимир Путин. Њему је пошло за руком да током деценије и по среди много тога у Русији и око ње, али „олигархијски економски систем” није демонтиран. У неким сегментима чак и боље стоји него за време Бориса Јељцина. Е сада му то може доћи главе. Јер, уколико допусти да се „ствар око Доњецка заврши” руски председник ће показати слабост и проузроковати три негативне ствари.

Прво, опашће му рејтинг у најмотивисанијем делу руског народа – оног који себе доживљава као „православни стуб” Русије. Укупно гледано, рејтинг Путина није угрожен, пошто је сада невероватно висок, али би се у том случају структура његових подржавалаца променила. У највећем делу, он би се ослањао надаље на оне који би се могли разврстати у „либерални” или „комунистички” блок. А то није део Русије са којим се може правити „алтернатива Западу”, „нова цивилизацијска целина” или „велики интеграциони пројекат”. То је део Русије који ће пристајати на разне трговине, калкулације и уступке у циљу ненарушавања постојећег комфора.

Друго, на Западу ће то бити представљено као његов пораз. Услед тога могуће је очекива-

ти нови пропагандни талас који би сада индуковао став не да је Путин зликовац (мада ово остаје), већ да је он слаб. Дакле, треба га још више нападати, онако како западни медији знају да ударе на слабе лидере.

Треће, у Кијеву би ово било прослављено као велика победа и допринело би краткорочној хомогенизацији. Довољној да се у целој земљи спроведу оштре мере нове политичке и културне „коренизације”. Са друге стране, руско и проруско становништво би изгубило сваки мотив за отпор, јер, када је Москва дозволила пад Доњецка, дозволиће и пад сваког другог града.

На крају, у ову рачуницу треба унети и досадашње искуство да увек када је покушавана нека акција преко „тајкунског лобија”, Русија је губила.

Анти-кијевски бунт у источној Украјини је почео не у Доњецку или Луганску, већ у Харкову. Шта се потом десило у Харкову?

Тамошњи лидер „руског блока” Михаил Добкин је пристао на правила игре Кијева, чак и учествовао на председничким изборима (и неславно на њима прошао), а из Харкова се данас покрећу акције против устаника (као и из Дњепропетровска, места одакле долази Олег Царјов).

Све што су тајкуни покушавали да „упакују” преко својих веза и да користе Добкина као „мост” за закулисне договоре са Кијевом је пропало. Или, ако већ није пропало, онда је руско становништво на истоку Украјине платило за то високу цену. Треба још и додати да је досадашња руска помоћ Доњецку и Луганску била смешно мала у поређењу са помоћи коју САД пружају Кијеву. У сваком погледу.

Војска САД од почетка украјинске кризе користи аеродром у Кировгороду за своје беспилотне летелице, огроман број америчких инструктора је на терену (неки су и погинули), а широм су отворена врата и за улазак приватних војски (припадници приватних војски су најпре послати у Харков и Одесу, у којима после тога Кијев контролише ситуацију).

Због свега написаног, за Путина би недозвољивање пада Доњецка вероватно значило и отварање новог фронта у Русији, а то је онај на којем ће за противнике имати – московску олигархију. То може бити врло непријатно, али може и значити да Русија коначно полази за тражењем новог развојног модела, са новим националним социјално-економским системом.

А то је већ крупан залагај, то је – историјска прекретница.

Отуда и ћутање од 17. јула до данас, као резултат новог пресабирања и прерачунавања у Москви.

СИМ (Факти), 8.8.2014.
(Подвукла – Искра)

Душан ПРОРОКОВИЋ

ПУТИН И МАЛОДУШЈЕ

Овај рат чврсте и паметне људе тражи чак и као посматраче

1.

Могу да замислим, као да их гледам, како западни амбасадори ових дана обилазе српске главаре и, са пуно стрпљења у гласу, емпатије у погледу и доброхотности у речима, им казују у поверењу да је Путин изгубио, да не може да издржи западне санкције и претње, и да ће већ до Божића бити прошлост. А онда склапају дланове и, готово молећиво, сасвим тихом гласом кажу им да не смеју да направе грешку, него да стану на праву страну историје. Сигурно им кажу: „Мислите на будућност своје земље”. (Успут су се, наравно, како се да видети у новинама, са истом причом срели и са неколико овдашњих opinionmaker-а, који неко време неће престајати да предуду о Путину који је „пао у замку”.)

Уместо да се бавите тиме да ли су им поверовали, можда је боље да се питате да ли бисте им поверовали ви. Уосталом, прича о „Путину у замци”, који „понавља Милошевићеве грешке”, који се „одрекао Донбаса”, много се више прежвакава на малодушном тзв. патриотском полу овдашње јавности, свету који се већ шест година ваља испод стола, а једнако упорно не признаје никакав напор који би трајао дуже од изласка до заласка сунца.

2.

Наравно, санкције ће погодити Русију, у то нема никакве сумње. Тешко, међутим, да ће испунити четири своја велика циља. Први је да Русија неће бити изолована. Опрезна Кина, која је у ранијим фазама украјинске кризе гледала да јој од користи буду обе стране у конфликту, сада зна да ће избацивање Русије из Европе и њено сламање бити само станица до кинеског избацивања из Пацифичког региона. Као што Путин зна да се Москва данас брани у Новорусији, тако и Си Ђинпинг зна да се Пекинг данас брани у Москви, и не само Пекинг већ и Бразилија и Буенос Аирес, Кејптаун и Каиро, Техеран и Њу Делхи.

Друго, Русија је сувише велика и моћна да би могла да буде проглашена одметничком државом, да буде стављена ван закона. Треће, иако данас изгледа како је Обама успео у намери да натера Европу да окрене леђа Русији, та ствар ће се још барем трипут пржити на врелом уљу док не буде за јело. Први пут, кад се европске земље суоче са руским контрасанкцијама и схвате колико је скупо и бесмислено живети у таквом режиму; други пут, кад страх од америчке одмазде измере са страхом од рата са Русијом, а Наполеон и Хитлер, два узорита земљака – Европљанина, са оног света им поруче да још ни сами не знају са којом разликом против Руса морах да водиш у првом полувремену да би уопште смео да уђеш у друго. Трећи пут њихова одлука ће се пржити на уљу кад се у самој Европи сударе бриселски и деголовски концепт континента. Можда је овај

други данас још увек слаб, али пред ценом коју ће Европа и сваки њен грађанин морати да поднесу да би избацили Русију, тешко је веровати да неће јачати.

3.

Четврти велики циљ санкција против Русије јесте *измештање кризе у саму Москву. И ту ће Путин бити пред највећим задатком. Тренутак коначног раскида са Западом – а он је дошао – помешће многе из његове околине, једнако ће пробуђити све западне спаваче – кад ће ако не сад – оне који су седели на две столице натераће на једну. Све што је у Русији имало унутрашњи, политички и друштвени резон своје двострукости данас га је изгубило, све што је могло да чека, сад мора одмах.*

Истовремено, Путин ће, без сувишног чекања, морати да организује производњу недостајућих артикала и да притом увери нацију да ради велику ствар и увећава своје самопоштовање. Уосталом, нације настају и подижу се кад ратују и, не мање, кад производе. Како год, Путин код куће неће ниједног тренутка смети да изгуби иницијативу јер није ствар у томе да ли ће му се Балотни трг догодити или не (догодиће се), већ да ли ће он (трг) моћи да постигне унутрашњу сврху и саморазумевање. Успе ли у томе, Путин ће комплетирати свој идентитет лидера, који може да изнесе модел будућег света. Јер његова спољна политика данас јесте део тог смисла, али *унутрашња је још далеко од тога.*

4.

Због свега тога је данас *потребно омаловажити и понизити Русију да би се обесхрабрили сви они који у Путинову борбу гледају као у борбу за будућност света. Само због тога је потребно да Збигњев Бжежински каже како Русија уствари није никакав противник Америци – тој изјави недостаје уверљив одговор на питање зашто је онда тако никакву онако методично и упорно опкољавају и стискају „прстеном анаконде”. Због тога је важно да Хилари Клинтон каже како Русија није глобална, већ регионална сила. Због тога онолики забринути западни амбасадори који страхују за српски избор између Путина „у клопци” и Запада на белом коњу. Због тога, на крају, Барак Обама, који каже како Русија „ништа не производи”*

Вероватно би амерички председник био веома поносан кад би знао да је готово у реч исто то у своје време рекао и Адолф Хитлер; вероватно би био још поноснији кад би знао да је стао у историјски ред у коме испред њега, поред Фирера, стоји и величина једног Наполеона.

5.

Строб Талбот – сећамо га се као функционера Стејт департмента који је 1999. године ишао у Русију по

Путин и...

Јелцинову подршку за агресију на Србију – тврди да амерички профажлери знају за Путинову слабу тачку. Уствари, каже он, њему самом су је открили некадашњи Путинови претпостављени из КГБ: **руски председник, наиме, не поседује осећање за опасност и у стању је да оде предалеко пре него што открије да је отишао преризично.**

Ово занимљиво опажање можда демаскира Путина, али зар мање демаскира његове противнике, који страхују од тога да ће аутомобил пред литицом у игри смрти са Путином пре зауставити они него он? Наравно, Талбот заборавља малу чињеницу, нимало психолошку: кад би возили аутомобиле према литици у његовом родном Дејтону, Охајо, **вероватно би Путин први стао осетивши опасност, и то се негде зове предност домаћег терена, без обзира да ли се трка одвија у Кијеву, Доњецку или Москви.**

6.

Путинов одговор на санкције био је велики уговор са Ираном (20 милијарди долара) и санкције европским земљама, које ће их сврстати у највеће економске губитнике другог хладног рата, јер те губитке Америка им компензовати неће нити има одакле. Тим санкцијама ствар је, како сада изгледа, отишла до тачке кад криза више не може назад, кад мора напред, ма колико свим странама тај пут био у мраку. Та чињеница обема странама – и Америци и Русији – отвара могућности поступања какве до сада нису биле на дневном реду. Што ће рећи да заправо тек почиње.

Да ли то значи да ће сад Путин са војском да уђе у Новорусију? Сумњам да ће сад, утолико више што га противник тамо очекује. Зато делује вероватније да ће ојачати Новорусију не само оружјем већ и морално, будући да њен циљ није само победа над украјинском војском већ пре свега над новим украјинским друштвом и његовим, мало је рећи, сумњивим вредностима.

За Путина, међутим, од самог почетка нема правoliniјских путева, нема добитака који не укључују жртву. Евентуални губитак Новорусије, у сваком случају, не би био низашта добар, као што није био добар ни долазак Немаца ни Наполеона до Бородинског поља, али не би био ни крај. **Ратови за судбину света не завршавају се од изласка до заласка сунца.**

7.

Малодушни и нестрпљиви у том рату неће моћи да учествују, исто онако као што данас не могу да га виде. Лаковерни ће завршити на другој страни, непостојани у вечитом кукању. Овај рат чврсте и паметне људе тражи чак и као посматраче. Видећемо какви смо и по томе шта ће у нашем уву и главама направити онај сиренски пој западних амбасадора с почетка текста.

Стандард, 8.8.2014
(Подвукла – Искра)

Жељко Цвијановић

Владика бачки Иринеј: Нема позива патријарху за сусрет с папом

Портпарол Српске православне цркве епископ бачки Иринеј негирао је да је из Ватикана упућен позив српском патријарху Иринеју да се сретне са папом Фрањом, као и да је поглавар СПЦ наводно прихватио тај позив.

У саопштењу објављеном касно вечерас на сајту СПЦ, епископ бачки је оценио да се о тој посети у јавности говори само због тога што је бискуп зрењанински Ладислав Немет за новосадски Дневник погрешно тумачио сусрет делегације СПЦ и надбискупа Доминика Мамбертија, секретара Ватикана за односе са другим државама.

Владика Иринеј је навео да је Мамбертија у посету Србији позвало државно руководство, а да је, "као знак уважавања већинске Цркве и њеног поглавара, у програму посете надбискупа Мамбертија био и куртоазни сусрет са патријархом српским Иринејем и Светим Синодом, 30. јуна у Патријаршији у Београду".

"У срдачном неформалном разговору обе стране су истакле потребу даљег унапређивања односа и сарадње двеју Цркава, Православне и Римокатоличке. Било је речи и о потреби и корисности билатералних сусрета на високом и највишем нивоу, али секретар Свете Столице за односе са државама није уручио никакав историјски позив папе Фрање патријарху и члановима Светог Синода да посете Ватикан", навео је епископ бачки.

Додао је да због тога "само зрењанински бискуп зна како су се патријарх Иринеј и чланови Светог Синода" сагласили да посете Ватикан и какви су то "дипломатски преговори око начина организовања ове посете" о којима је Немет говорио у Дневнику.

Према његовим речима, Немет упорно показује да има опсесивну потребу да се бави СПЦ и да јој дели лекције. "Вероватно је прави циљ његовог рашомонског екскурса да нанесе још једну увреду СПЦ, њеном поглавару и целом српском народу, поредећи нас са децом из забавишта, која све раде из ината" навео је епископ Иринеј.

"У сваком случају, дијалог и сарадња међу црквама неће бити доведени у питање због сензационалистичких јавних иступања бискупа Немета, контрапродуктивних управо за оно за што се он вербално и формално залаже.

Притом очигледно није свестан опасности да самога себе може „задуго, ако не и трајно„ искључити из дијалога који траје упркос многим искушењима и препрекама", навео је владика бачки.

13.08.2014.
(Подвукла – Искра)

БЕТА

НАТО ГОМИЛА РАТНИ АРСЕНАЛ У ПОЉСКОЈ

Генерал Бридлав тражи да се у Пољској спреми депо оружја и материјала за евентуалну војну конфронтацију НАТО и Русије

Октобар 2013 – Три хиљаде војника, двадесет НАТО учесница. Вежба уз употребу бојевих зрна, што ближе ратној ситуацији... И туце америчких Ф-16 у Пољској. Тако је протекао „Стедафаст џез“, маневар који је требало да покаже да је НАТО, буде ли то потребно, спреман да војнички прискочи у помоћ Пољској и Литванији, Летонији и Естонији, енклавама бившег Совјетског Савеза на Балтику, против Русије. Наводно, све четири државе су у страху од „руске инвазије“ – феномена о којем се говори као нечем непосредно предстојећем, али без факата.

Такав факат требало би да буде „Украјина“. Међутим, **обрт у Украјини, крунисан свргавањем Јануковича, у тренутку поменуте вежбе тек је био у зачетној фази.** Бивши шеф државе тек новембра те године одбија понуђени споразум Украјине и ЕУ. **Оклоности, из којих ће се руком Вашингтона предузети пуч тек се граде.** У јануару, тензија на Мајдану тек нараста ка климаксу, и Американци, сенатор Џон Мек Кејн, амбасадор САД у Кијеву Џефри Пајета, заменик државног секретара за Европу и Азију Викторија Нуланд, људи ЦИА и колико још других, тек после тога, у данима јануар/фебруар долазе међу „мајдановце“ да их у критичном тренутку охрабре за удар на власт. И да, **такорећи за руку, доведу лутке про-америчког режима – уколико већ читалац сам не памти пословичну псовку Викторије Нуланд „... ЕУ“, у телефонирању Пајети, поводом оклевања Брисела (читај Берлина) у вези с новим вођама.**

Највеће војне вежбе НАТО пакта у овом столећу, зване „Стедфаст џез“, одржане су октобра прошле године у Источној Европи. Маневри су одржани у Пољској и у балтичким земљама уз учешће 6.000 војника, 350 оклопних возила, 13 бродова и преко 50 авиона и хеликоптера. Према сценарију, **противница међународних снага је била измишљена земља Ботнија, која је напала Естонију**

Страх и узрок страха

У чему је у том тренутку „опасност од руске инвазије“? На руској страни границе с Украјином нема ничег. Тек у марту, видевши да су Американци стварно у Кијеву, да је службени Кијев сада оно што је изразито анти-руски екстремно националистички елемент, Путин реагујући узима Крим, пребацује уз границу 40 хиљада војске и од парламента Русије тражи допуштење да евентуално, у случају потребе, војно интервенише у Украјини.

У источној Украјини, Кијев започиње рат

против украјинских грађана који не признају нову власт, али председник Русије је добијену пуномоћ вратио неискоришћену.

„Опасност од руске инвазије“, међутим, нараста али у опису посла пропагандне машине САД – у настојању да се јавност припреми за гомилање ратног арсенала и предстојеће војно усмерење НАТО против Русије, које нема везе са Украјином. **Украјина је спремљени изговор. Пољска је прва фаза нечег предстојећег, у шта тек треба уградити Кијев, као такође једну кључну тачку.**

База у Шћећину

Материјална претпоставка за овакав закључак је у **(амерички експресно подржаном) захтеву главнокомандујућег НАТО за Европу, генерала Филипа Бридлава, да се у Пољској спреми депо за један озбиљан рат.** За евентуалну војну конфронтацију НАТО и Русије. Реч је о војној бази Шћећин. Бридлав тражи да се у Шћећин допреме залихе оружја, муниције и чак војничких следовања готове хране – да сместа буду на располагању изненада приспелом многобројном контингенту трупа НАТО, у случају „опасности од руске инвазије“.

Идеја је саопштена недавно у Напуљу. НАТО чланице размотриће генералов предлог септембра, на самиту алијансе у Велсу. Међутим, уз сагласност Пољске и америчку и британску већ потврђену потпору, може се очекивати да ће предлог бити усвојен.

Бридлав образлаже предлог уз позивање на кризу у Украјини и потребу да НАТО заштити чланице савеза у источној Европи. Ипак, руска телевизија Раша тудеј, која у вези с тим преноси наводе западне штампе, насловила је свој преглед реченицом да се **„НАТО база Пољске спрема за блиц против Русије“ – рекло би се, најближе стварности.**

„Нагомилавање (ратног) снабдевања је само кратак корак од сталног, масивног распореда страних НАТО трупа у Пољској“, каже РТ. „Алијанса наводи, неопходно за брзи одговор на руски упад, мада би руски генерали то видели вероватно као могућну припрему за блицкриг на Русију“, објавила је Раша тудеј. РТ каже да **Москва види нагомилавање НАТО трупа у Европи „као део непријатељске политике, срачунате на стационирање војних ресурса алијансе ближе њеним границама“.** Користећи гласило Москва посредно и упозорава.

„Текућа војна доктрина Русије допушта употребу сваког оружја у њеном поседу, укључујући и тактичко нуклеарно, у одговору

НАТО гомила...

на напад конвенционалним снагама на Русију”, објавила је РТ.

Неће Запад, хоће Исток

Пољска је кључни део будућег утврђеног бастиона источне Европе против Русије, који САД имају намеру да јачају, заснивајући војну сарадњу с тим земљама не само на њиховој НАТО припадности, већ и на билатералним уговорима са сваком од држава посебно. Вашингтон има идеју о снопу таквих посебних савезништава, којима САД настоје да неутралишу ефекат безвољности традиционалних западних сила за конфронтацију, не рачунајући Британију. Западна Европа оклева да се на амерички захтев енергичније ангажује у табору против Русије. То су показале и санкције, штетне Немачкој, Француској и другима безмало колико и Русији.

Са становишта ослонца САД на исток Европе, симболични значај је имало Обаино започињање посете континенту, поводом годишњице Нормандије почетком јуна, баш у војној бази у Пољској. С фото приликом за сликање уз кокпит америчких бомбардера, пребачених у зону Балтика ад хок, у знак подршке САД партнерима уз Балтик. Шеф Америке обећао је том приликом милијарду долара америчких инвестиција у ширење материјалне основе војног присуства САД у источној Европи.

Тобоже, у светлу озбиљности украјинске кризе – а, заправо, једино реално тумачење кризе може следити само у оквиру америчких недекларисаних намера према Русији. „Бела кућа ће послати више трупа и опреме у регион, да ‘реафирмише’ своје обавезе према НАТО савезницима”, обећао је шеф САД Пољацима. „Имајући у виду ситуацију у Украјини овог часа ми смо појачали наше америчко присуство. Почели смо да ротирамо јединице и посаде Ф-16 у Пољској... да помогнемо да наше снаге подрже ваздухопловне мисије НАТО”, цитиран је Барак Обама.

Пољаци су из срца подржали такав став. Вођство Пољске инсистира на везама са САД без посредовања Европе и радо прихвата нову улогу.

Али Русија другачије чита поруке. Министар Русије Сергеј Лавров дао је пре два дана интервју агенцији Итар-Тас па каже да НАТО повећава затегнутост с Русијом, јер будући превазиђен, тиме продужава себи живот. „Да нема Украјине, уверавам вас, неки други аспект руске унутрашње или спољне политике би био искошћен за спекулацију.”

Тачно, само није реч о НАТО. Вашингтон је НАТО.

Балканмагазин, 8.8. 2014.
(Подвукла – Искра)

ПЕТАР ПОПОВИЋ

Либија и Ирак још не могу да се поврате од увоза демократије

Земља која се незванично распада и где племенске милиције одлучују о животима или смрти обичних грађана. Око 8.000 људи је у затворима, дневна производња нафте је од некадашњих четири милиона барела почетком 2011. године сада пала на око 200.000 барела. Централна власт не контролише ни југ, ни исток државе, Мисурата и Бенгази скоро и не признају владу у Триполију. Либија је данас прожета мрежом невидљивих граница, а становници се крећу од места до места служећи се врстом племенског радара. Тешко наоружане племенске милиције већ трећу годину одбијају да се разоружају.

Није било довољно свргнути Гадафија да би у Либији аутоматски завладала демократија. Западни геополитички инжињеринг ни у случају Либије, посебно у случају Ирака, није успео, заправо је проузроковао катастрофалне последице. И у једном и у другом случају било је најважније свргнути диктаторе, Гадафија и Садама, а шта после нико није предвидео.

Не постоји, дакле, приручник међунационалних и међуплеменских односа у коме се могу прочитати општи принципи о односима између национално-племенско-верских заједница у некој држави. Сваки случај, свака земља је проблем за себе, комбинација историјских, политичких, културних, економских и психолошких фактора који дају јединствен резултат. Ипак, уз многа ограничења, постоји једно опште правило.

Односи су добри, понекад и одлични када је држава оличена у једној снажној власти, реалној или симболичној, која обезбеђује највећу могућу једнакост и правду свим национално-племенско-верским заједницама. Другим речима, потребан је фактор који би гарантовао свакој мањини, племену, безбедност од превласти и злоупотребе већине.

Гадафи и Садам су то успевали са више или мање успеха, а приходи од нафте доносили су релативно пристојан стандард обичним људима.

Уследиле су стране војне интервенције и Либија и Ирак још не могу да се поврате од увоза демократије западног типа. И једна и друга земља поприште су крвавих племенско-верских сукоба.

Запад је прокламовао да свет треба ослободити диктатора и диктатура. То је јасан идеолошки концепт, али је истовремено и принудна генерализација са употребом оружја прожета са доста опасности, од увезеног демократског пројекта и тржишне економије у један регион који за тако нешто није био спреман.

По америчкој тези, насиље ствара сиромаштво, по европској тези, сиромаштво изазива насиље. А за Либијце је то практично исто, свеједно...

Политика, 30.7.2014.
(Подвукла – Искра)

Мирослав Лазански

Истина о обарању малезијског авиона могла би да спречи светски рат

ВАШИНГТОН ПРОТИВ (НОВО)РУСИЈЕ

„Прикупљене информације и чињенице треба подесити на такав начин да *одговарају политици вођења рата*”, објаснио је још 2002. године сер Ричард Дирлав тада директор британске тајне службе (MI6). Иако се ова изјава односила на Ирак, она у потпуности може да ослика актуелну политику Запада према Русији.

Као што смо навели претходни пут, **цео свет се питао због чега украјинска хунта није објавила званичне записнике разговора кијевског контролног торња и обореног малезијских боинга 777 МХ17**. Након нестанка МХ370 8.марта, Малезија је објавила све разговоре са пилотима, а ове информације су брзином муње обишле планету. Сви се сећају последњих речи пилота несталиг авиона. (1) Наравно пучисти у Кијеву нису одмах после злочина објавили звучне записе и транскрипте разговора са обореним МХ17 јер би тиме инкриминисали себе и своје менторе. По налогу из Вашингтона и уз надзор Ленглија, хунтина тајна полиција је све доказе запленила и однела у своје лабораторије. Украјина није слушала гласове разума који су је из целог света позивали да попут Малезије објави целокупан и неизмењен разговор контроле летења са пилотима. То је одговарало и Белој кући.

Сједињене државе желе нове оружане сукобе широм света како би оживеле своје уснуле вампире – хладноратовске структуре које су деценијама усмеравале политику Вашингтона. За тако нешто им је потребан „архинепријатељ” који ће обезбедити додатни профит давно приватизованом војно – индустријском сектору. Непријатеља су нашли у Русији. У складу са тим генерал Мартин Демпси који је на челу Здруженог штаба Војске САД, изјавио је недавно како је криза у Украјини подстакла Пентагон да активира старе планове и стратегије из времена Хладног рата. (2) **Демпси је пропустио прилику да буде потпуно искрен јер није рекао да су НАТО и ЦИА потпалили ратни пожар у Украјини како би војно – индустријски лоби добио нови Хладни рат.** Немојмо сметнути с ума да овде говоримо о лудацима који су бацили атомске бомбе на већ поражени Јапан само да би послали поруку СССР–у, или о психопатама чији је Монсанто тровао Вијетнам Наранџастим агенсом... Зато када данас спаљују Русе у Одеси или када украјинска хунта користи забрањени бели фосфор против грађана Новорусије то не представља проблем за вашингтонске терористе, напротив таква стратегија их радује јер их подсећа на њих саме.

Такође смо упозорили да је **главни извођач радова Вашингтона у Украјини америчка обавештајна служба**. Како је недавно пренела Телевизија Русије, **улоге у власти Порошенко – Јацењук – Кличко поделио је шеф Стејт департамента Џон Кери**. То се догодило у Минхену. А

почетак казнене операције и геноцид над руским народом у Новорусији одобрио је нико други до шеф ЦИА Џон Бренан током „тајне” посете Кијеву. Телевизија је напоменула да је у јуну **WikiLeaks објавио податке према којима је Порошенко један од главних агената САД у Украјини**. У дипломатским депешама које је објавио **WikiLeaks њега називају једноставно „Наш украјински инсајдер”**(Our Ukraine Insider). (3)

Обарање малезијског боинга служи Вашингтону за сатанизацију Русије. Међутим у тој медијској хистерији која обилује позивима на линч Русије и Путина лично, САД показују своје право лице. Помахнитали урлици против руског председника у америчкој штампи (4) сведоче о томе да им је он од почетка био мета. Због тога није искључено да су украјинска и америчка тајна полиција желеле да оборе авион у којем је био шеф Русије, а који се са малезијским МХ17 секао у истој тачки на небу близу места обарања Боинга.

У међувремену **цео свет је поново поставио стара питања која су остала без одговора и упутио нова питања у вези обореног малезијских авиона. Иако су кијевски пучисти јавили да је идентитет контролора летења Шпанца „Карлоса” који је радио на кијевском аеродрому и који је послао поруке свету о присуству украјинских војних авиона у близини МХ17, лажан, испоставио се да је он дао неколико интервјуа раније, пре несреће, и да је заиста био ангажован као диспечер.** (5) Карлос је преко свог твитер налога, пре него што је блокиран, послао поруку да је украјинска ракета оборила малезијски Боинг. (6)

Такође, **свет још увек није добио одговоре на питање због чега је Кијевска хунта променила путању лета МХ17 и са безбедне руте одобрене од стране европске и америчке контроле летења одвела га изнад ратне зоне.** Канадски независни истражитељи упозоравају и да су америчке ваздухопловне власти још пре несреће забраниле својим авионима да користе коридор на који је скренут МХ17. Поред тога украјинска хунта је припремајући „несрећу” наредила малезијском Боингу да лети што ниже. (7)

Без одговора Вашингтона и пучиста у Кијеву остало је и питање због чега припадници хунте пуцају на међународне истражитеље на месту несреће и због чега фанатично нападају градове у његовој близини. Украјинске снаге су напале градове Шахтарск и Торез а међународни полицијски тим, други дан заредом, није могао да приступи месту на коме се срушио малезијски авион због сукоба који се воде у Шахтарску кроз који се мора проћи да би се стигло на место несреће. Становници засути украјинским гранатама и бомбама беже из града. (8) Тако су радили и

Вашингтон против...

шиптарски терористи у Рачку када су пуцали на српског истражног судију Даницу Маринковић како би је спречили да изврши увиђај и прикупи доказе.

У међувремену отворило се и питање манипулисања црним кутијама из малезијског МХ17. Војска Новорусије је црне кутије предала Холанђанима који су потврдили да се њима није манипулисало. Холандска комисија за безбедност је званично саопштила да су „подаци са рекордера гласа успешно скинути и да садрже валидне податке о лету. Скинути подаци ће се даље анализирати и истражити”. (9) Међутим 23. јула БиБиСи је јавио да су црне кутије злоупотребљене и да подаци са њих нису одговарајући. Супротне вести да су црне кутије Холанђани предали Енглезима, а са друге стране да су их малезијске власти задржале, означиле су почетак нове борбе око садржаја и интерпретације ових података. У сваком случају се поставља питање како је то БиБиСи и поред изјаве Холандске комисије за безбедност могао да зна да се црним кутијама манипулисало. (10)

Медијска рука Ми6 је изгледа видовита попут кијевске хунте која је одмах по нестанку МХ17 с радара „знала” да је он оборен Бук-ом. Наравно и Лондон и пучистички Кијев све то знају јер раде по унапред припремљеном сценарију. Та режија укључује и злоупотребу података везаних за МХ17. Не заборавимо да су према научној анализи професора Панајотиса Харитоса САД, Уједињено краљевство и Француска фалсификовале чак и Резолуцију СБ УН 1244. Дакле ако су спремни да лажирају један званични документ УН, неће им бити велики проблем да исто ураде са малезијским црним кутијама. Портпарол Министарства иностраних послова Русије Александар Лукашевич већ је упозорио да украјинске власти „спровode неке скривене активности како са носачима информација диспечерских служби Украјине – и војних, и цивилних, тако и с њиховим запосленима”, што је супротно начелима непристрасне истраге. (11) Сигурни смо и да би кадрови горе поменутог шефа Ми6 Дирлава, жарко желели да се докопају материјала из обореног Боинга како би креирали нове податке за њима преко потребан рат.

Али након видовитости, кијевске хунте и британске „шестице” дођосмо и до „људи који буље у козе” (The Men Who Stare at Goats) из САД.

Руси су одавно објавили своје сателитске снимке направљене оног дана када је оборен МХ17, али САД још увек не чине доступним своје информације. Бела кућа сваки дан обећава нове и важне информације, да не кажемо доказе али их још увек ускраћује светској јавности. Портпарол владе Џош Ернест прво је изјавио да је могуће да ће САД објавити „додатне обавештајне податке” о катастрофи малезијског авиона на истоку Украјине. Наша обавештајна заједница – нагласио је – управо је у процесу обелодањивања

велике количине информација. (12) Сви су се понадали да ће најзад Вашингтон попут Москве објавити и доказе како би поткрепио ватрену реторику, а онда је Ернест поново изашао пред новинаре и рекао „ми смо закључили да су криви Путин и Руси.” (13) Од доказа ни трага, мада је занимљив редослед криваца, па примећујемо да Бела кућа гаји посебну мржњу према руском председнику. Ернест није усамљен у својим испадима. Портпарол Министарства спољних послова САД Мери Харф је махнито напала новинаре који су је питали шта мисли о руским доказима у вези обарања МХ17. Зар не разумете да је веродостојно оно што каже америчка влада, а не руска! (14) Извините што смо вас тако нешто уопште питали госпођо, остало је забезекнутим новинарима да изусте. Ваља приметити и да Влада САД званично негира постојање таласа избеглица из Новорусије у Русију без обзира на званичне податке УН.

Индиректно се може закључити да САД имају сателитске снимке Новорусије и Украјине настале на дан обарања МХ17. Поред руских тврдњи да је сателит Сједињених држава тада био активан изнад подручја несреће, Војска САД је објавила сателитске записе наводног гранатирања украјинске територије из Русије. Иако се показало да су ти снимци „измењени” и на крају крајева лажни (15), Вашингтон је овом (новом) подметачином показао да будно снима цело ратно подручје. При том Јенкији нису поменули како су од украјинског бомбардовања гинули грађани Русије у самој Русији.

Дакле Руси су објавили доказе о деловању украјинских Бук-ова и ратних авиона у близини МХ17 на дан његовог обарања (заснованих на СИГИНТ-у). (16) Са друге стране „Обавештајне службе САД нису у стању да утврде националност посаде ракетне батерије која је испалила ракету (на малезијски Боинг).” Ипак по њима је могуће да је злочин извршио „пребег из украјинске армије који је био обучен за руковање таквим системима”. Могуће је да је имао и украјинску униформу. (17) Побогу Јенкији ко вас је питао за националност посаде Бук-а, свет само тражи ваше аутентичне сателитске снимке, податке са Авакса и друге чињенице добијене електронским извиђањем, тог дана када је оборен малезијски Боинг. Уосталом због чега би „пребег” возио Бук (који без већих радара не вреди пуно) 50 или 60 км даље од највећих градова Новорусије без могућности да их штити? Пре ће бити, ако је теорија да је Бук-ом оборен МХ17 тачна, да је украјинска (или нпр. Академи) посада по налогу ЦИА пришла граници с Новорусијом и уз помоћ јаких радара који су по руским подацима били активни у Украјини оборила несрећни Боинг. Уосталом Руси су на 30 км од Доњецка открили рад украјинских радара. Као што знамо Војска Новорусије никад није оборила ни један авион на висини од 10 км. Она нема средства за тако нешто.

Овде ваља истаћи да су британска и америчка обавештајна служба још у Сирији планирале
(Крај на стр. 30/2)

ОД ПРИЗНАВАЊА ПОРОШЕНКОВИХ ИЗБОРА РУСИЈА ЈЕ У ДЕФАНЗИВИ

Речи из наслова дошле су из уста неименоване особе блиске руском председнику Владимиру Путину. Датум? 28. јули 2014. Стогодишњица аустроугарске објаве рата Србији. Опет та Србија, и опет нека крупна неизбежна коинциденција од глобалног значаја везана за ту крајње небитну, нерадну и митологизацији склону земљу, која још и пати од опседнутости разноразним заверама...

Можда је неименовани саветник био свестан датума на који су му ове речи склизнуле са језика. Али чак и да јесте, оне нису изречене олако. Није то био никакав сензационализам, где се једна од најкобнијих годишњица у читавој европској повести користи или злоупотребљава да би се у јавност лансирала нека политичка порука, или да би се јефтино политички профитирало. Постојао је конкретан повод: одлука Сталног међународног арбитражног суда у Хагу – да, опет том Хагу – да „оштећеним деоничарима” некадашњег нафтног гиганта Јукоса, којег је водио Михаил Ходорковски, додели чак 50 милијарди долара одштете.

Према Фајненшал тајмсу, гласу британског финансијског естаблишмента, висина пресуђене одштете је свега „двадесетоструко већа” од претходне рекордне арбитражне пресуде. Уз то, ако би Москва одбила да плати досуђену одштету, што је више него извесно – отворила би се могућност судских покушаја заплене руских комерцијалних актива у свих 150 земаља–потписница Њујоршке конвенције о извршавању арбитражних пресуда из 1958. године. Сумња ли ико да ће се управо овакав правац активности „топло препоручити” као опција, од стране већ добро познатих душебрижника?

И сад, шта је то него формализована објава глобалног рата против руских економских интереса, у рангу већ изречених санкција? Шта је то него намерно уношење неизвесности у међународно пословање свих руских економских субјеката? На крају крајева, шта је то него отворена декларација стања ствари и намера? Све битне међународне институције су под контролом, и оне ће наставити да буду максимално злоупотребљаване зарад реалполитичких циљева. Ко није чуо, ко је преспаво последњих двадесетак година, да стрпљиво, терапеутски поновимо – међународни поредак је мртав. Капут. И то никако природном смрћу. Убијен је, од стране декларисаних легалиста и поборника владавине права. Свесно и циљано.

Овде треба разјаснити ову епизоду до краја. Нису Руси (срећом) пали на тако ниске цивилизацијске гране да би за примарни повод за нови рат у Европи сматрали одлуку хашког арбитражног суда. То би ипак мало више подсећало на надалеко хваљену протестантску етику. Напротив, поменута особа блиска Владимиру Путину истакла је да је „пресуда у вези Јукоса небитна у светлу оног већег геополитичког сучељавања око Украјине. У европу стиже рат. Да ли стварно мислите да је ова одлука

битна?”

Да су нас у Србији питали, односно да су нас схватили довољно озбиљно – а ово се односи, нажалост и, част изузецима, на браћу Русе – знали би да је у Европу нови рат почео да стиже још почетком 1990–их, баш у време кад су и обични људи и (стварни и извикани) стручњаци махом веровали да је једна огромна, највећа икад геополитичка битка недавно добијена (релативно) мирним путем, падом једног зида, и да се можда тзв. крај историје истински назирао. А онда је стари мајстор за такве ствари, Немачка, која, откако ју је Бизмарк први пут ујединио, другачије и не уме – одмах повукла, и кренула да руши послератни поредак, и то баш у бившој Југославији. И дан–данас се воде расправе о томе да ли је то Колова Немачка иницирала на своју руку, или је само била истурени играч својих америчких контролора. Али, суштински, немачка игра је убрзо постала и игра целог политичког Запада. Прекршене су, са неподношљивом лакоћом, Повеља УН, Хелсиншки завршни акт, Нирмбершка начела о хијерархији злочина против човечности... Оно што није отворено прекршено – инструментализовано је, у корист прагматичних интереса једине преостале суперсиле и, последично, њених савезника, вазала и сателита.

Разбијање СФРЈ и уништавање Србије били су, сад је бар јасно, успутна али ипак нужна етапа ка коначном циљу: (прво) Русији, па онда и остатку Евроазије. И сви уступци који су свих ових година прављени на уштрб начела међународног права, да ли из незнања, наивности, циничног користољубља или обичног кукавичлука – сада долазе на наплату. У Украјини. Или, како рече Черчил: „Могли сте да се определите за рат или за срамоту. Изабрали сте срамоту, а добићете и рат”.

Занимљиво је да је ову Черчилову чувену изреку пре нешто више од месец дана, тачније 10. јуна, цитирао економски саветник Владимира Путина, Сергеј Глазјев, упозоравајући руску стручну и ширу јавност да је криза у Украјини од стране САД започета и користи се ради напада на саму Русију. И да време, противно уобичајеном не ради за Русију. Напротив.

Ми знамо: време је могло да ради за Русију, као што је 1990–их могло да ради за Србију, само ако је оно могло да буде коришћено тако да ми јачамо док агресор слаби. За Србију под санкцијама, у време док је Русија била под фактичком окупацијом, то није било могуће. Сваки дан одлагања одлучне акције значи је да непријатељ постаје све јачи, а ти све слабији.

Што се Русије у глобалу тиче, њен положај је сада битно јачи него што је био пре само једне деценије, па и за време грузијске кризе 2008. Међутим, да се претпоставити да је постојао добар разлог зашто је Глазјев цитирао Черчила баш сад, говорећи о Украјини. Упозорио је и на то да је

важно ствари назвати правим именом:

„Стога је веома важно да идентификујемо Украјину као територију *окупирану од стране САД, осим Донбаса, који се брани...* Стога охрабрујемо друге регионе не само да се придруже федерацији већ и да се ослободе од окупације... Порошенко није победио на председничким изборима. Стручњаци су израчунали да он није добио више од 40% гласова... Американци су легализовали размештање својих војних инструктора тамо... То је окупирана територија Американаца. Тако да треба да говоримо о њиховој незаконитој окупацији те територије и о њеном ослобођењу, и како они користе мас-медије да би подизали нацистичку хистерiju, којом ће изазвати четврти светски рат...”

Гледајући из перспективе нашег незамењивог дводеценијског искуства, јасно је да је драгоценост време већ изгубљено, најпре у дипломатском смислу. Јесте, тачно је – *Украјина је под фактичком окупацијом, и постала је пуки геополитички инструмент напада на Русију.* Но, многим искусним српским вуцима се, још на почетку, одмах после фебруарског мајданског пуча, чинило да се не сме одступити од начела непризнавања незаконитих нових власти, и свих аката које би оне донеле, укључујући и расписивање избора. Тиме би се дипломатска иницијатива задржала на руској страни, као поборнику легалитета и легитимитета. То би значило да би Русија још тад легитимизовала сваку врсту помоћи свим противницима кијевског пуча, укључујући данашње борце у Донбасу – али не само тамо, већ и свуда где су почели да ничу џепови отпора, широм старе царске Новорусије, све до Придњестровља. И не би никада себе довела у глупу позицију да мора да се правда да не помаже својим сународницима, и то на територији најстарије руске државности. И то коме? Онима који немају никакво ни историјско, ни етничко ни било које друго видљиво право на тај простор, онима који су организовали свргавање легално изабраног председника. Уместо тога, фактичким признавањем пучистички-организованих избора и њиховог „победника” Порошенка, Русија је омогућила САД и њиховим западним вазалима да још глуме „легалистички” праведнички бес, и изграде чврсту платформу за мас-медијску сатанизацију Русије и Путина која је увелико у току.

Глазјев је управо објавио нови чланак, у којем позива на стварање глобалне „антиратне коалиције”. Наравно, коначна одлука ће бити на онима који имају власт да је и донесу. Али, ако се није схватило током последње две деценије, изгледа да се сада напокон схвата: *стиже рат, он је већ ту, и није делотворно понашати се као да то већ сви не виде.* Јер, непрестано *руско дипломатско правдање није начин да се ЕУропљанима управо та порука пренесе.* Јер, чини се да би још само превентивна шок-терапије те врсте, односно сазнање да се Русија спрема за (наметнути) рат, могла да наведе бар неке од америчких ЕУ-клијената да учине незамисливо: да коначно преузму одговорност за сопствени континент.

СИМ, 30.7.2014.
(Подвукла – Искра)

Александар ПАВИЋ

да употребе за терористичке акције украјинске оперативце обучене у руске униформе. Јавност је сазнала за планирање терористичке акције подметања у Сирији када је хакована заштићена мрежа фирме Бритам дифенс која има уговоре са британским Министарством одбране. Бритам дифенс је основана од стране МИ6, а њено руководство чине бивши руководиоци британских специјалних јединица. **План је био да Украјинци агенти ЦИА и МИ6, обучени у руске униформе буду снимљени када говоре на руском и припремају напад хемијским оружјем на сиријске цивиле.** Они су требали да користе стара совјетска хемијска пуњења набављена у Либији. (18) Дакле ЦИА и МИ6 имају украјинске оперативце који су спремни да извршавају терористичке акције и употребе хемијско оружје а за све оптуже Русе. Иста та екипа злочинаца је могла и да обори малезијски МХ17.

Да ЦИА има искуства у планирању обарања путничких авиона сведоче подаци из операције Нортвудс који укључују и акције уништавања цивилних ваздухоплова и подметања злочина Кубанцима. Тада је требало оправдати рат са Кубом. Информације о Нортвудсу је објавила Војска САД. (19) **Џон Кенеди је одбио ове планове и сви знамо како је завршио.** Због тога је Обама много опрезнији и слуша ратне хушкаче у својој влади који представљају моћни војно – индустријски сектор. Уосталом неоконзервативци аутори доктрине о превентивном рату и америчкој недодирљивости заузимају кључне позиције у Обаминој влади. (20) **Неоконзервативци су још у септембру 2002. године усвојили Стратегију националне безбедности чији је главни циљ да САД задржи своју хегемонију у свету.**

Истина о ужасном убиству путника малезијског МХ17 мора да се сазна због самих жртава, њихових породица али и зарад целог света. Уколико се међународни односи препусте вашингтонским терористима који сеју смрт, подмећу злочине и изазивају ратове широм света, како би показали своју „изузетност” и учврстили хегемонију, планета ће утонути у таму и суочиће се са новим светским ратом. Да би се то спречило „друга светска сила” међународно јавно мњење, мора да се супротстави ратним хушкачима из САД, све до потпуног опоравка Русије као гаранта вишеполарног света.

(1) blic.rs; (2) rt.com; (3) fakti.rs; (4) politika.rs; (5) globalresearch.ca; (6) fakti.rs; (7) globalresearch.ca; (8) politika.rs; (9) fakti.org; (10) globalresearch.ca; (11) fakti.rs; (12) fakti.rs; (13) fakti.rs; (14) globalresearch.ca; (15) rt.com; (16) rt.com; (17) fakti.rs; (18) globalresearch.ca; (19) globalresearch.ca; (20) globalresearch.ca.

Фонд стратешке културе
29.7.2014

Борис АЛЕКСИЋ
(Подвукла – Искра)

+ Вера Брешић – Крнић

У Чикагу, САД, умрла је 12 августа 2014. после дуге болести Вера Крнић (рођена Брешић). Вера је ћерка пок. Димитрија Брешића и сестра покојних Момчила и Радмила, српских добровољаца, и др Загорке Брешић.

Вера се узорној добровољачкој породици Брешић придружила тек у САД. За собом оставља тешко оболелог брата Бору и његову породицу.

Сахрана пок. Вере обављена је 14. августа у Чикагу. Наше саучешће породици, а драгој Вери слава и хвала. Молимо се Господу да јој подари вечни живот!

Љ. Д.

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Са воштаницом у руци, опраштам се од доброг и драгог пријатеља Милана Правице, који је преминуо у Винзору, Канада, и молим Господа Бога да га прими у Небеско Царство. Слава му!

Миленко Радојевић

\$ 50

Искра
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.

Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata за „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi за SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, а за Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove за „Iskra Periodical” slati на адресу
Poвереника за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLJESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi да glase на *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

+ Душан Петровић

Из храма Светог Георгија у сиднејском насељу Кабрамата, 14. августа 2014. сахрањен је наш брат и друг Душан Петровић. Опело су служили протојереј-ставрофор Владислав Ђорђе-вић и протонамесник Немања Мрђеновић а од Душана су се опростили његови најближи и нешто преживелих другова и другарица.

Душан је рођен 1929. године у Београду, на Душановцу, од оца Ивана и мајке Стане, рођене Дејановић. Основну школу и гимназију учио је у Београду, да би касније, по напуштању родне груди, наставио своје школовање у Италији и Западној Немачкој. Рано је остао без мајке а затим и без отаџбине. По повлачењу из земље, и касније, у Словенији и Северној Италији, Душан је као петнаестогодишњи дечак припадао Првој чети, Првог батаљона, Центра за обуку Српског Добровољачког Корпуса... Повлачећи се по избегличким логорима Западне Немачке многи су били приморани да се јављају за емиграцију у разне прекоокеанске земље. Тако је и наш брат Душан, године 1949, са већом групом својих пријатеља и сабораца емигрирао за Аустралију у Сиднеј.

По доласку у Аустралију запослио на пословима и дужностима Транспорт Департмана Новог Јужног Велса све до 1994. године када се пензионисао.

Био је један од оснивача и добротвора Црквено-школске општине Светог Цара Лазара у Сиднеју, талентован црквени појак и оснивач првог црквеног хора којим је сам дириговао. Од самог доласка у Аустралију прислуживао је нашим свештеницима на Светим Литургијама.

Душан Петровић је био образован човек и поред осталог бавио се и књижевношћу... Од врхунских књижевних критичара како из дијаспоре тако и оних из земље Душан Петровић је био признат за једног од најбољих и најталентованијих песника и писаца српске националне поли-

тичке емиграције. Аутор је две књиге песама и прозе ради којих је био 1990-их година почастован чланством у Удружењу Књижевника Србије. За свој књижевни рад добио је такође и књижевну награду „Властимира С. Петковића” од Удружења српских писаца из Швајцарске.

У својој беседи над одром почившег Душана отац Немања Мрђеновић одрецитовао је и неколико стихова из Душанове песме Бесмртне чете, те надовезујући се на ламент последње строфе, у име српске омладине, нације и Цркве, одао је Душану и његовим друговима „једно велико хвала”.

Душан је за собом оставио супругу Слободанку и сина Александра, као и многобројну родбину у Србији и широм света. Његовој породици, родбини и пријатељима изјављујемо наше најискреније саучешће.

Ђ. Ђ.

Одлуке из Бриселског споразума неуставне

Објављивањем у Службеном гласнику РС одлуке Уставног суда о неуставности и незаконитости Уредбе Владе Србије којом су привременим приштинским институцијама уступљене копије земљишних књига са Косова и Метохије, и формално је тај акт (проистекао из Бриселског споразума) стављен ван снаге.

Тиме је и сам Бриселски споразум де факто оцијенен као неуставан, односно оспорен је практично потпис представника државе Србије на истом.

Уставни суд Републике Србије донио је још 30 јануара одлуку да Уредба о посебном начину обраде података садржаних у катастру земљишта за Аутономну покрајину Косово на основу које је Влада РС уступила копије земљишних књига са територије АП Косова и Метохије албанским властима у покрајини, у вези са чиме је иницијативу поднијела Демократска странка Србије (ДСС). Првог дана августа, и званично је објављена у Службеном гласнику.

СИМ

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Јаскра

LJUDI TRAŽE SLOBODU, A SLOBODA LJUDE

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Улога Председника САД у режији Новог светског поретка

ОБАМА ПРОМЕНА!

Тако је гласио слоган нове наде посрнуле америчке политике. Црнац. Демократа. Млад. Перспективан. Визионар. Медији су створили нови бренд америчке политике. Нову наду. Обичан, мали Американац је очекивао да се деси чудо. **Очекивао је системске промене које ће му укинути дужничко ропство. Свет је поверовао у новог политичког лидера Америке. Очекивали су миротворца који ће зауставити ратну машинерију Пентагона. Државника који ће ФЕД-у укинути лиценцу од 24.01.1913. Демократу који ће заврнути шију бандитима са Вол Стрита. И шта је од тога свега било?**

Ништа! Превара!

Политичар у успону, који је 2002. године заједно са Џесијем Џејмсом учествовао на антиратним просторима и критиковао „ГЛУПИ РАТ“ у Ираку, када је постао председник САД, није прошло ни неколико месеци, наставио је рат у Авганистану, исценирао је арапско пролеће, организовао НАТО интервенцију у Либији, интервенцију у Сирији и данас је главна логистика за рат у Украјини. У борби против тероризма је организовао циљане ликвидације. Организовао је наставак изградње радних логора–ФЕМА. За све то што је радио добио је Нобелову награду за мир. Апсурд? **Не, тако функционише тај свет. Окрутни свет неолибералног капитализма у распаду. Државним насиљем покушавају да одрже олигархијски поредак.**

Председник Америке нема никакву власт. Он је само **глумац. Игра у комаду кога режира Велики Брат.**

Писац тога комада је Фамилија. Комад треба да буде крвав, јер је **проливање туђе крви добар бизнис.** Када се гине у великим светским ратовима, онда се и велики новац прави. Нарочито профитирају они на чијој се територији ратови не воде.

Рушење СТЦ, борба против тероризма и интервенције по свету продужавале су агонију Империје у растројству. **Куповали су време да се не сучеле са истином, погубном истином да не може опстати држава на штампању лажног долара. Коју од 1971. године уваљују читавом свету, па су тако су затровали светски финансијски систем који више не може да опстане, јер је банкротирао. Једно од могућих решења да се избегне грађански рат у Империји је да настане велики светаки рат и тако да се избришу сви унутрашњи дугови, док би америчка индустрија добила прилику да се покрене са мртве**

тачке и поново, зараћеним странама, почне испоручивати оружје и робу.

То је та крвава драма која се игра пред нашим очима.

Страдају невини људи да би један умрли, банкротирани и неодрживи систем преваре, лажи, обмане и крађе, који се заснива на штампању лажног долара и медијској манипулацији, вампирски, на туђој проливеној крви, наставио да траје.

Обама је само пајак у том крвавом играчку.

Његова изјава од прошле недеље најбољи је доказ **да се велико зло надвило над човечанством, да управљачи света нису завршили свој паклени план поробљавања планете, него да данас интезивно раде на томе, палећи туђе куће и убијајући невинне људе.**

Обама је изјавио, одговарајући својим критичарима, да су **„очигледно људи заборавили да Америка, као највећа држава на Земљи, још увек нема комплетну контролу света“.**

Још увек нема? Они су незадовољни што још увек нема. Они су незадовољни што то до данас нису остварили.

Комплетну контролу света?!? То је намера њихова. **Опасна намера болесне Фамилије.** Шисофрене психопате намеравају да комплетну контролу света ставе под своју контролу.

Коме је успело у историји да стави комплетну контролу света под својом контролом? Како су ти лудаци прошли?

Господо другови, да ли вам је јасно у каквом опасном вртлогу се налазимо? **Да ли вам је јасно куда савремени свет иде? Сукоб цивилизације. Рат. Страдања.**

Морамо се припремити за велике невоље. **Србији воде потпуно неспособни људи.** Плаћени издајници. Психопате. Они нас поново гурају у невољу. Ништа не разумеју.

Обама је само пренео поруку. **Паметном доста!**

Београд, 8.8.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Драгаш
<Сајт: <dragas.biz>